

Csurka István: Magyar szemmel

2001. június 28.-augusztus 02.

Sorozatot kezdek el ma. A közlendő anyag terjedelme nagy, megmondani sem tudom, hogy ennek az írásnak hány része lesz. Az Izraelből Magyarországra irányuló tőkebefektetés útját, módját, célját kívánom végigkísérni, különös tekintettel az "ingatlanfejlesztésekre". Ez a szó azért van idézőjelben, mert új keletű, és talán szándékosan is homályos tartalmú. A magyar fül még nemigen érti, hogyan lehet egy ingatlant fejleszteni. Hiszen, ha ház, történetesen, akkor még csak hagyján, akkor lehet tatarozni, emeletet ráépíteni, szebbíteni, s ezt lehet ugyan "fejlesztés"-nek mondani, de már ebben az esetben is eltérünk nyelvünk tárgyias szellemétől, amely szereti megnevezni a dolgokat és a tatarozást tatarozásnak, a ráépítést ráépítésnek mondja. A legegyszerűbb ingatlanfejlesztés egyébként húsvét előtt történt, annak idején, amikor a gondos gazdaasszony kimeszelte a házát. Szép fehérre.

Manapság nem ilyen meszelések vannak. Először papíron meszelik, minősítik át a földet, mezőből, szántóból belterületté, alácsövezik, villanyt, gázt, csatornát építenek bele, s ez már kétségtelenül fejlesztés. A baj csak az, hogy ez-után a fejlesztés után rendszerint megváltoznak a tulajdonviszonyok. Érkezik egy vevő valahonnan -, megveszi a telket. No, nem éppen azon az áron, amit mezőkorában ért, de nem is azon, amit alácsatornázva ér. S ekkor kezdődik, az új, tőkeerős tulajdonos jóvoltából az igazi fejlesztés: rövidesen elkészül a plaza vagy a "gyógycentrum". Az Ingatlanbefektetés című újság írja: "1995-ben és 1996-ban a befektetéseknek újabb lendületet adott az izraeli gazdaságban bekövetkezett belső válság, amely a külföld felé terelte a pénzembereket, és az, hogy akkorra Magyarországot a térség egyik legstabilabb, befektetésre alkalmasabb piacaként tartották számon." - Itt azért álljunk meg egy szóra. Milyen stabilitás volt akkor hazánkban? A Bokros-féle stabilitás éveit éltük, mindenki - mármint a Bokros-Suchman-Medgyessy-féle bankárkaszt kivételével - sokkal szegényebb lett, minden eladóvá vált, minden leértékelődött, gyorsan elkelt a villany, a gáz, a belterületi földek és Tocsik nemsokára elkezdte felvenni a sikerdíjait. Demszky a Vector 2000-nek fizetett, harmonikusan együttműködött a Horn-Kuncze-kormányval, benne majd a Bokrost váltó Medgyessyvel és a mögötte álló Fekete Jánossal. Még itt van a Leumi Bank, de már szedelőzködik. "1998-ra az izraeli befektetések elérték a 250 millió dollárt, és az előzetes adatok szerint 1999-ben mintegy 300 millió dollárra becsülhető a Magyarországra érkezett izraeli tőke nagysága." Azóta a befektetések összege elérte, sőt meghaladta a 900 millió dollárt, s így a kicsiny Izrael bekerült a legnagyobb külföldi befektetők körébe. Nem sokkal maradva el a hatalmas Németországtól vagy a még nagyobb USA-tól. "Célterületeik közé tartoznak az ipar, a telekommunikáció és legnagyobb mértékben az ingatlanfejlesztések." (Ingatlanbefektetés) Később majd tételesen felsoroljuk ezeket a fejlesztéseket.

Most azonban álljunk meg egy pillanatra. 1995-96-ban adva van egy "belső válsággal" küzdő ország, ahonnan kimenekül a tőke, amint azt az Ingatlanbefektetés a liberális sajtó szóhasználatát idézve írja, meg egy stabil, ahol éppen ennek a stabilitásnak a következtében minden eladó. Itt mindenki szegény, s a napi fennmaradás érdekében mindent el kell adni. Legalábbis ezt mondják azok, akik a gyors privatizációt szorgalmazzák, intézik. Kik ezek? Az egyik Bokros Lajos, aki "Riccardó" álnéven írt a Beszélőbe gazdasági értekezéseket a rendszerváltás előtt, de ezt soha nem rótták fel neki szocialista elvtársai, sem előtte, sem utána, és akik magát a Beszélőt állítólag üldözték, a másik pedig Suchman Tamás, a marcali zsidó hitközség tisztségviselője, egy marcali zsidó fuvaroscsalád sarja. Történik még ekkor az országban, hogy folytatják a megkezdett bankkonszolidációt, azaz pénzt nyomnak bele olyan bankokba, amelyek előzőleg nagy hiteleket adtak soha meg nem nevezett egyéneknek, cégeknek, és emiatt elvesztették tőkéjük nagy részét, a Nemzeti Bank éléről eltávolítják a református magyar család történelmi nevű Bod Péter Ákosát, és helyére visszateszik a zsidó származású kedvencet, Surányi Györgyöt, s a stabilitás nagyobb dicsőségére a kormány elkezd tönkretenni, becsapni, elszegényíteni az államszervezet alapsejtjeit, az önkormányzatokat, visszatartva a korábban elprivatizált belterületi ingatlanaiért járó pénzeket, és sikerdíjat ajánlva fel annak, aki rá tudja beszélni őket, hogy fogadjanak el sokkal kevesebbet is, ériék be egykori vagyonuk töredékével. Az ügylet egyik lebonyolítója, aki még ma is bíróság előtt áll: Tocsik Márta. A főbűnösök azonban különböző kitüntetések birtokosai. Itt, a stabil országban, ahová a válságövezetből menekül a tőke, a bankárok havonta leértékelik a nemzeti valutát, s így a menekült ingatlanfejlesztő egységnyi dollárjáért minden nappal nagyobb területre teheti rá a kezét. Bankárjai jóvoltából a magyarnak, legyen akár paraszt, kárpótolt, akár önkormányzat, minden órával több földet kell ingatlanfejlesztés alá bocsátani, hogy ugyanazt az összeget kapja meg érte, mint amit tegnap kapott volna.

1996 elején születik meg a médiatörvény, aminek a következtében gyorsan megalakult a két kereskedelmi csatorna, anélkül, hogy kifizetné az ügylet alapján járó áfát, és egyidejűleg rendszeres pusztítás áldozatává lesz a Magyar Televízió, és a nemrégiben alakult Duna Tv is a létéért, a fennmaradásáért küzd. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, természetesen, hogy mindkét kereskedelmi televízió, de elsősorban a Tv 2, a ma már "mosógép"-tévének nevezett, a Bronfman család tulajdonában van, és az irányítása is ennek megfelelő. Edgar Bronfman úr tudvalevőleg a Zsidó Világkongresszus elnöke. A Horn-kormány mindjárt hivatalba lépése után magas állami kitüntetéssel jutalmazta. Göncz Árpád elnöksége első ciklusában, a forró napokban, amikor sok jó tanácsra volt szüksége, hét- vagy nyolc ízben járt Amerikában, ennek a világszövetségnek a vendégszeretetét élvezve. Ennek egyik leányvállalata, az Emanuel Alapítvány - és a Soros rendezte meg ott egyik darabjának a bemutatóját, amiről a Magyar Fórumban tudósítottunk.

Vessünk azonban egy pillantást a válságban lévő országra is, ahonnan magyar ingatlanfejlesztésekbe menekül a tőke. Ott háború van, pontosabban háború volt, háború dúl jelenidőben, és háború készül a jövőre. A hadsereget állandóan készenlétben kell tartani. Időnként mindenki katona. Senkinek nincs fogalma róla, hogy mennyibe kerül ennek a mindig győztes és mindig számszerű túlerővel szemben győztes hadseregnek a fenntartása, de hogy ez olcsó nem lehet, az nyilvánvaló. A tőkének mégis van útja kifelé. Idézzük újra az Ingatlanbefektetést.

"A Magyarországon megjelenő külföldi befektetők közül talán az izraeliek vannak a legspeciálisabb helyzetben. Míg a nyugati országok befektetői a rendszerváltást követően érkeztek hazánkba azért, hogy megismerjék az országot és felmérjék a lehetőségeket, addig az izraeli üzletemberek számára Magyarország sok esetben a születés helyét, rokoni, baráti kapcsolatokat jelentett. Ma már kicsit más a helyzet. A Magyarországon jelenlévő legnagyobb izraeli befektetők közvetlenül általában nem kötődnek az itt élőkhez - ezeket talán az itt dühöngő antiszemitizmus és a velük született mazochizmus vonzza ide -, de szinte minden esetben olyan képviselőt delegálnak üzleteik élére, aki jól ismeri ezt az országot. Így a befektetések és a magyarországi üzletek háttérben valóban dominálnak a közvetlen, személyes kapcsolatok." Fordítsuk le, értelmezzük az Ingatlanbefektetés ezen mondatait? Miért is ne? Még akkor is, ha ez antiszemitizmusnak minősül majd. Az izraeli befektetések zsidók számára létesülnek, azokat magyar zsidók irányítják, akik jól ismerik a terepet. Ennyi. Nincs ez másként a másik befektetési ágazatban, a telekommunikációban sem. Ahol pedig ez csak foghíjasan működik, mint az Állami Televízióban és Rádióban, a foghíjak betömése céljából ezeket állandóan keresztűz alatt tartják. Addig, amíg olyan homogén nem lesz a vezetés, mint az izraeli üzletek élén, az ingatlanfejlesztésben. Izraelből nézve tehát Magyarország nem egyéb, mint egy nagy ingatlanfejlesztés.

Jó üzlet ez? Igen, de egyelőre csak azért, mert potom pénzért lehet hozzájutni a magyar földhöz, ingatlanhoz. A haszon egyelőre csak a világbanki parancsok szerint tönkretett, elszegényített magyar talaj megvételében jelenik meg. A nagy üzlet majd akkor valósul meg, ha az új áron eladják ugyanezeket a fejlesztett telkeket. De eladják-e? Lehet-e feltételeznünk, hogy más céljuk is van ezekkel az ingatlanokkal, a fejlesztésekkel, az üzletláncok felépítésével, a plazákkal, mint a későbbi továbbadás? Gondoljunk bele: a pénzt háborús térből hozták ki, egy válságövezetből, ahol a legnagyobb tőke tulajdonosai sincsenek teljes biztonságban, s ahol gyakran a saját rendőrségüknek is szembe kell szállniok, sokszor véresen össze kell csapniok azokkal a telepésekkel, akiket az egykori Szovjetunió területéről hoztak ki. Ezek követelőznek és ezek nem látják be, hogy ott, a volt Palesztina területén már jóformán nincs számukra hely. Már Amerika is szót emelt a további telepítések ellen. Még ha ez meglehetősen hatástalan maradt is.

A volt Szovjetunió területén, az egykori pogromok helyén államilag fedezett, lappangó antiszemitizmus van, nincs és nem is lehetséges semmilyen ingatlanfejlesztés. Ha ott lakóparkokat építenének és üzleteik élére csak olyan embereket neveznék ki, aki az Ingatlanbefektetés szavaival "jól ismeri az országot", a helyiek szétvernék a berendezéseket és nem tűrnék el a vezetőket, mert ők meg azt ismerik jól - vagy nem jól -, aki a befektető szerint jól ismeri az országot. A cionista összegyűjtés programja tehát megfeneklett, mégpedig elsősorban az arabok nagyarányú szaporodása következtében. Nincs hely, s egyelőre nem lehet annyit kiirtani közülük, hogy legyen. Más hely kell. Azok tehát, akiket a befektetők megbíznak a fejlesztések vezetésével, akik rokonok és barátok, nem arra figyelmeztetik a terepet nem ismerő sorstársaikat, a pénzembereket, hogy ne gyertek ide, mert itt tombol az antiszemitizmus, hanem éppen ellenkezőleg, azt mondják, azt kell hogy mondják, hogy itt a pénz is és az ember is biztonságban van, mert a nép - hála Istennek - türelmes, és csak a sajtónk írja azt, hogy itt antiszemitizmus tombol, meg kirekesztés, és üldözik a cigányokat meg a zsidókat. Valószínűleg megmondják nekik nyíltan: - Nézzed, elvtárs, ezt csak a mi sajtónk írja, hogy olcsó legyen a telek. És jön a pénz. Épülnek a plazák, a lakóparkok, a földeket átminősítik az önkormányzatok, mindenki előzékeny, és kalapot emel a tőke előtt.

Bizony, szálláscsinálás ez, mégpedig olyan, amihez a médiumoknak és a pénznek százszázalékos összedolgozására van szükség, mert a gazdanépnek, a fejlesztés előtti földtulajdonosoknak nem szabad észrevenniük, hogy mi történik. A folyamatnak rejtve, a demokrácia és az Európához való csatlakozás jegyében kell lejátszódnia. Kenyeret keveset kell adni a népnek, de cirkuszt annál inkább. A cirkuszt az ingatlanfejlesztésekhez már évek óta Torgyán szolgáltatja, s ezzel teszi a legnagyobb szolgálatot az ingatlanfejlesztőknek, nem pedig azzal, hogy időnként kipát tesz a fejére. Cirkusz az is, amikor "komonistázik", és harag napját tart, s cirkusz az is, amikor letartóztatott mindenését, államtitkárát védi, holott tudván tudja, kicsoda, micsoda.

A következő részletben az ide érkező pénz útját, esetleges eredetét kísérelem meg nyomon követni.

Az előző részben megállapítottam: az Izraelből Magyarországra irányuló tőkebefektetés aránytalanul nagy része ingatlanbefektetés. Megkérőjeleztem, hogy ennek a háttérében csupán az a cél áll, hogy a magyar ingatlanokat megszerezve, a különböző izraeli cégek extra-profitokra tegyenek szert. Ehhez ugyanis egy idő múlva el kellene adniuk ugyanezt az ingatlant. Ennek azonban semmi jele nincs most. Feltettem továbbá azt a kérdést is, hogy elegendő magyarázat-e erre az egyirányú, s jellegzetes mozgásra az a tény, hogy a magyar föld igen olcsó, s az ingatlanba befektetett pénz oly csekély, hogy nem is kell törődni azzal, mi történik később. Vagyis egy ismeretlen befektetési cél fennforgását sugalmaztam. Idáig elérve még mindig nem akarok többet, mint újabb

tényekkel, tények csoportosításával, okok és összefüggések keresésével tovább kérdezni.

Az eddig feltártakból egyelőre csak annyi világos, hogy valami különös, a szokványos tőkeáramlástól eltérő dolog történik. Miként már más helyen is, ezúttal is "szálláscsinálás"-nak neveztem a műveletet. Meglehet, kissé korán és mintegy megelőlegezve valamit, ami ennyire súlyos kérdések esetében megengedhetetlen, tudománytalan eljárás, legalábbis akkor, ha nem következik az okok feltárása. Hát következzenek!

Az ingatlanfelvásárláshoz és az ezekkel összefüggő nagyarányú plazaépítésekhez előbb meg kellett teremteni a pénzügyi feltételeket. Az az előfeltétel ugyanis, amelyre az előző részben hivatkoztam, tudniillik a Bokros-csomag és a magyar társadalom vészes elszegényedése, a "minden eladó" állapota maga is következmény. Olyan szerencsétlen állapot, amelybe el kellett jutni. Hogyan jutott a magyar társadalom és a magyar gazdaság a Bokros-csomag állapotába, a "minden eladó" állapotába? Vajon a rendszerváltásnak szükségszerűen kellett ide vezetnie, vagy voltak külső és belső rásegítő körülmények, és ezt a magyarságra nézve káros, veszélyes irányt szorgalmazó emberek? Terelők és elterelők. Mindenekelőtt meg kell állapítanom, hogy ilyen vizsgálódásokat, amelyek a rendszerváltás esetleges hátsó céljainak vizsgálatára irányultak, még senki nem kezdeményezett. A rendszerváltás egy üdvös jelenség, amit nem illik egyes körök hátsó szándékaival bemocskolni. Aki így kérdez, gyanús. Az okság különben is, mint olyan, eleve ki van hagyva mai társadalmi kérdésfeltevéseink köréből. Ma nem szokás megkérdezni, hogy valami vagy valaki az-e, ami, olyan-e, amilyennek látszik, tetteivel, bűnelkövetésével van-e valami célja, sőt még a törvényeket is úgy hozzák, hogy a következményeivel, a távolabbiakkal különösen nincs tisztában minden törvényhozó.

Akkor, amikor a tudomány, a biológia, az agykutatás, a fizika és a kibernetika egyre több, eddig nem sejtett okra világít rá, addig a társadalmi gondolkodás megreked valami felszínes tudomásulvételben. Az "állam rossz tulajdonos" mondták ki a rendszerváltás hajnalán a liberálisok, és az állítást senki nem kérdőjelezte, vagy nem merte megkérdőjelezni. Mindenfajta állam, minden körülmények között rossz tulajdonos? Továbbá, nincs-e, nem lehet-e érdeke, sőt létérdeke egy közösségnek éppen az állami tulajdonlás esetleg megváltoztatott tartalmú - fenntartása egy adott történelmi szakaszban? El kell-e jutni az állam rossz tulajdonos elven maradva addig, hogy a vízműveket, a csatornázást, a temetkezést és az energiaipart és kereskedelmet is el kell adni külföldi tulajdonosoknak? Mi az oka annak továbbá, hogy azokat a kivételes személyeket, akik mégis rákérdeztek ezeknek a privatizációknak az okára, rámutattak a helytelenségükre, rövid úton kipenderítették az állásukból, s lehurrogták, majd elhallgattatták őket? Közelmúltunk története, kinevezései és leváltásai, egyes elemek szélsőségesnek és szalonképtelennek nyilvánítása, egyáltalán: az érvelés és érdemi vita

nélküli megbélyegzés gyakorlata arra enged következtetni, hogy mindebben megnyilvánul valami erőszak, valami hátsó szándék, amelyről a népnek nem szabad tudomást szereznie.

Társadalmunk még ma is egyeduralmi jellegű, erőszakra épül, csak ez az erőszak másképpen van előadva. Ez nem fizikai erőszak, noha sokszor az is, hanem szellemi. Gúzsba köti a gondolkodást. Ezt az is bizonyítja, hogy arra sem irányul kérdés, hogy miért bélyegzik meg a kérdezőket és miért nem engedik kérdezni a tudományt.

Miért csak egyfajta, lényegében véve marxista és marxistából liberálissá lett közgazdaságtant tanítanak az egyetemen, miért állapítják meg önkényesen és a sajtómonopólium reklámfogásaival az új irodalmi értékeket, miért nem tanítják a történettudomány mindegyik irányzatát, miért van egyoldalúan liberális tájékoztatás és tömegkultúra? De az alapkérdésünkönél maradva: miért nem kérdez vagy kérdezhet rá a tudomány a rendszerváltás körülményeire, okaira, esetleges rejtett, feltáratlan céljaira, a rendszerváltást irányítókat, vagy azok egyes köreinek kapcsolatrendszerére, függésére, külföldi elkötelezettségeire és a sorsunkat eldöntő globális erők velünk kapcsolatos céljaira? Miért nem lehet megkérdezni, hogy valamely tőke honnan jött, miből származik és mit akar itt? A gondolkodás megreked ott, hogy a piacgazdaság, amelyet a Nyugat telepít ide, jobb, mint a szovjet szocializmus ami kétségtelen -, de azt már, hogy az ide beérkező tőkének valami más, esetleg politikai, netán etnikai célja is lehet, azt szégyenlősen nem kérdezi senki. Arról már beszélnek a nemzeti radikalizmus körébe tartozó közgazdászok, hogy egyes piacvesztéseinknek, tulajdonvesztéseinknek akár tragikus következményei is lehetnek nemzetünk számára, de a hátsó szándék, a kiszámított kártétel és a "tudatos ingatlanfejlesztés" gondolatáig nem jut el senki. A privatizációnak a nemzeti sorssal való összekapcsolása nacionalizmus, és természetesen tabu. Erre nincs ösztöndíj. Amelyik kutató pedig mégis erre vetemedik, az félredobódik, és műve nem épül bele a tudományos és a közgondolkodásba. Elhallgatással van eltiltva.

Huszonöt-harminc éve arról esik a legkevesebb szó, mi az érdeke a közösségnek. Ezzel ma már csak idős, megviselt emberek, hatalom nélküli hagyományőrök, maradék ötvenhatosok, megbélyegzett horthysták vitézkednek. Meg újabban, hála Istennek és a mi tevékenységünknek, az ifjúság táguló körei, amelyek még úgyszintén nincsenek hatalomban. Megtartani egy üzemet, egy birtoktestet és jól működtetni, vagy pedig gyorsan eladni? És ha eladni, kinek és mennyiért? Ezt, a nemzeti sors számára legfontosabb kérdést senki nem vizsgálja. A liberális élcsapat, az SZDSZ ehhez már 1989-ben azt is hozzátette, hogy nem szükséges az állami tulajdont kezelő személyeket, a rosszul működtetőket lecserélni, mert ha megváltozik a tulajdonforma, ha az állami vállalatból részvénytársaság lesz, akkor mindjárt, sőt szükségképpen jól fog működni. Az állami tulajdont a régi, szovjetes formában rosszul működtetők mind a kommunista nómenklatúra tagjai voltak, de hogy miért ragaszkodott hozzájuk a liberális élcsapat, arra most az

Ingatlanbefektetés című honlap már idézett mondatai vetettek valami sivatagian szikrázó fényt, megállapítva, amit már idéztünk, hogy az izraeli befektetők, akik nem őshonos magyarországiak, szeretik rokonokra, barátokra, olyanokra bízni a megvett üzemet, akik előtte is vezették, irányították. Természetesen nemcsak azoknak az üzemeknek a vezetői maradtak a helyükön, amelyeknek most izraeli tulajdonosa van, hanem a többi is. Ehhez viszont azt kell nyomban hozzátenni, hogy egyetlen külföldi cégről sem tudható pontosan, ki a tulajdonosa. Végső soron.

A kádermentésben akkor, 1989-ben, 90-ben csak politikai hatalomátmentést látott az ember, s undorodva fordult el az SZDSZ-től mint párttól, hiszen ez korábban ennek éppen az ellenkezőjét hangoztatta, most, tíz év múltán azonban egy céltudatos és rendkívülien előrelátó szálláscsinálást is fel kell felfedezni benne. Mire kellett és mire nem kell ma már az SZDSZ? Kezdetben a szálláscsinálásra és az átmentésre szervezték, arra tartották fenn, most azonban, hogy már itt vannak azok, akiknek szállást csináltak, nem kellene, mert megszokott, beléjük rögzült hangoskodásukkal felhívják a figyelmet az eddig sikeresen elrejtett hátsó célokra, az ingatlanfejlesztésre. Ez áll a Kuncze-Demszky-váltás mögött is. Remélik, hogy Kuncze arcával el lehet takarni Bauert és a többit.

Merész feltételezés, de teljesen kizárni nem lehet, hogy a '90-es, '91-es átmentésekben, görcsös kádermentésben, magában az Antall-Tölgyessy-paktumban valakik már látták a mai plazák helyét, sejtették az árát, ismerték a helyrajzi számát. Az azonban kétségtelen, hogy a magyar rendszerváltás akkori, hirtelen elkanyarításában, visszafogásában benne volt az egész nómenklatúra burzsoává válása, a piacszerzés és az egész Magyar Ingatlan sorsának ilyen látomása, az aligha lehet vitás. A paktum csak a tévék, rádiók sorsáról intézkedett. A többi aztán jött magától. Mindezt a bekövetkezett eladások és vásárlások bizonyítják. A beszédes tények. Az eladók köre és a vevők köre. Ha az MSZMP KB hatásköri listájáról kinevezett elvtársnak nyomban mennie kellett volna, akkor nem lett volna lehetősége később, a Bokros-csomag után mint "jó rokonnak" aláírni az egydolláros eladási szerződést. És esetleg a dolgozókat sem kellett volna mind szélnek eresztetni. De hát 1988-89-90-ben az egész társadalom át volt itatva liberalizmussal, ami akkor egyedülien, kizárólagosan jelentette a szabadságot a Kádár-rendszer kissé már megszokott, áporodott, rossz levegőjével szemben. Más lehetőség nem volt? Harmadik út nem létezett? Ez volt a nagy csalás. Aki a harmadik úttal próbálkozott, azt nyomban szélsőségesnek minősítették, kirekesztették, és most itt vagyunk a plazák tövében, az "ingatlanfejlesztésben".

A nyolcvanas években, amikor Reagan elnök olyan fegyverkezési versenyre hívta ki az oroszokat, amit azok gazdasági fejletlenségük következtében nem bírtak követni, és megindult a glasznoszt, s Gorbacsov elkezdett tárgyalni, egyszerre több jövőkép alakult ki.

A szovjet hatalom teljes és radikális megdöntése nem szerepelt az amerikai tervek között, mert egy esetleges lázadás az atomerő indítógombjait is veszélybe hozta volna, és Kína számára óriási előnyt jelentett volna. Tehát a lassú átgyúrás és a gyors Coca-Cola-benyomulást választották. Ezenfelül valószínűleg csak Németország egyesítéséről döntöttek, de a német gazdasági és politikai erő megnagyobbodását Németország európai körbevételeivel és gazdasági leterheléssel kívánták ellensúlyozni. Magyarország, ha szóba került egyáltalán, csak mint opciós terület kerülhetett szóba. Kézenfekvő volt, hogy Ausztria és Németország kapjon opciót Csonka-Magyarországra. Ez részben meg is valósult, már csak a történelmi körülmények folytán is. Magyarországra azonban, most már látjuk, mintegy hátulról vagy alulról Izrael is opciót jelentett be. Washingtonban, hogyan, hogyan nem, helyt adtak ennek az opciókérésnek. Persze a német opció sincs kizárva, különösen ha olyan a cég tulajdonosi szerkezete, hogy a másik opciót is érvényesíti (Deutsche Telekom-Matáv).

Magyarország 1982-ben lett tagja az IMF-nek, a Nemzetközi Valutaalapnak. Az ügyet szovjet engedéllyel, PB-hozzájárulással, Kádár rábólintásával az akkori pénzügyminiszter és az akkori AMNB-elnök mellett, pontosabban előtt az a Fekete János MNB-elnökhelyettes intézte, aki később, a kilencvenes években megcsinálta, igaz, csak egy rövid szívásnyira a magyarországi Leumi Bankot, és aki ma már bevallottan izraeli-magyar kettős állampolgár. A Leumi a Moszad, az izraeli titkosszolgálat kezében lévő bank. A legfontosabb értesülésekhez való hozzájutás szála tehát adva van. Soha senki nem fogja megtudni, hogy valójában milyen információk kerültek be ezen a szalon és egy-két továbbin, melyekre majd még kitérek, és milyen állapotrajzok, kérések, ajánlatok kerültek ki ugyanakkor. Egy szép, jól záródó aktatáska nem csupán dollárkötegek Moszkvába kiszállítására alkalmas. Mi arra vagyunk utalva, hogy a megtörténektől, a privatizáció lebonyolítási módjából, kedvezményezett köréből, illetve kárvallottaiból, valamint egyes politikai lépésekből következtessünk.

Kezdem magammal, mert ez a legegyszerűbb. Már a közösen kiküzdött és Aczélék által árgus szemmel figyelt Hitel egyik első számában leírtam, 1986-os amerikai élményeim, valamint az 1988-ban már erősen fújó rendszerváltó szél hatására, hogy "nekünk, magyaroknak ügyelnünk kellene, nehogy a moszkvai húskampó után most egy New York-i húskampóra akasszanak bennünket". A mondatot természetesen megértették. 1989 végén Kis János, az SZDSZ akkori elnöke Amerikából hazajövet kijelentette, hogy a két párt, az MDF és az SZDSZ között lehetséges az együttműködés, a szövetség, ha engem kihagynak belőle. Mert antiszemita vagyok. Én persze tudtam, hogy a húskampókról van szó. Nem lehet a vezetésben olyan ember, aki ezt így látja. Még csak nem is washingtoni, hanem New York-i húskampó? New York a világ legnagyobb zsidó városa. Miről beszél ez az ember? Az átkasztás megtörtént, és az MDF-ből való kizárásom is. Sorsom további részletei

meglehetősen ismertek, ma az Orbán-kormányt óvják a velem való együttműködéstől, pedig brüsszeli húskampóról még nem is írtam. Lehet, hogy ott már nem is árulnak bontott sertést, marhát, csak csomagolt darabokat, tehát a hasonlatot keresőnek pultra kitett és vákuumcsomagolt országokkal kell példálózni. A vákuumot mi magunk, a hűtést a kereskedelmi tévék állítják elő.

Izraeli beruházásban felépült budapesti irodaházak

Cím Ker. Év Beruházó/fejlesztő

Business Center 99 (Váci út 99.) XIII. 1996 Business Center 99

DUNA PLAZA (Váci út) XIII. 1996 Transelektro, majd Ofer Brothers

Metropol Vision XIII. 1997 nemzetközi befektetőcsoport

Metropol West (Tüzér u.) XIII. 1997 nemzetközi befektetőcsoport

Metropol South (Hun u. 2.) XIII. 1996 nemzetközi befektetőcsoport

Metropol Center (Tüzér u. 2.) XIII. 1995 nemzetközi befektetőcsoport

Metropol East XIII. 1999 nemzetközi befektetőcsoport

Business Center 22 (Baross u. 22.) VIII. 1999

Business Center 99 Kft.

Lotar center (Baross u. 52.) VIII.

1999 nemzetközi befektetőcsoport

Fogarasi út 3. XIV. 1999 Business Center 99 Kft.

Pálya utca XII. 1999 Bes-Net csoport

Hermina Towers XIV. 1999 Bes-Net csoport

[http://www.ingatlanbefektetés.hu/szam2/c08.html](http://www ingatlanbefektetés.hu/szam2/c08.html)

Más is történt azonban, ami az ingatlanbefektetés irányába mutat. 1989 nyarán öt időközi választást tartottak, amelyek közül négyet az MDF nyert meg; egyben, Kiskunfélegyházán érvénytelen volt a választás. Ezekre mindegyikre úgy került sor, hogy az MDF kezdeményezte aláírásgyűjtéssel a régi kommunista képviselőt visszahívták, vagy az a visszahívás elől menekülve lemondott. S a helyére újat választottak. Így került többek között Pest megyében a hírhedt Cservenkáné helyére Roszik Gábor, aki később, már mint MDF-es képviselő, a hírhedt Dunagate-aktákat nem a saját pártjának, hanem a Fidesz-SZDSZ-nek adta át. Kecskeméten Debreczeni József, Szegeden Raffay Ernő lett megválasztva, Zalaegerszegen pedig Marx Gyula. A megválasztottak későbbi elirányulásától eltekintve ez óriási siker volt, előrevetítette az MDF esetleges későbbi abszolút győzelmét, amit éppen a Dunagate-tel felhozott SZDSZ akadályozott meg. A sikeren felbuzdulva, s az erős pécsi szervezettel együttműködve éppen a következő áldozatra nyomultunk volna rá. Pécs I. kerületének képviselője, az egykori Baranya megyei első titkár, Aczél György volt. Antall azonban ezt a visszahívást - többedmagával - leállította, mondván, hogy Aczél szívpanaszokkal kórházba került. Halálát mégsem okozhatjuk ezzel az ingerrel. A pécsi szervezet meghátrált. Aczél megmenekült a megszégyenítő visszahívástól, s vele az MSZMP-nek az a szárnya is fennmaradási engedélyt kapott, amelyik később eljutott az ingatlanbefektetésekig és a tőkés létezés gyönyöreire. Aczél vonalát a pártban és az MSZP-ben Nyers Rezső vitte

tovább, a stafétában ő még közre tudott működni. Aczél 1991-ben halt meg, minekelőtte részt vett az MSZP megalakulásában, és funkcióitól megszabadulva irattárának rendezgetésével foglalatосkodott, immár Bécsben. Utolsó pártmegbízatása a Kádár-irattár rendezése.

Végelszámoláskor nincs ennél fontosabb. Életrajzírója, Révész Sándor vaskos könyve végén megállapítja, hogy 1990-ben valószínűleg az SZDSZ-re szavazott. Arra a pártra, amelynek a magját, a "demokratikus ellenzék" állítólag éveken át üldöztette, és amelyik elsőként mondta ki, még Kádár életében, hogy "Kádárnak mennie kell!". Akkor, amikor ő még Kádár jobbkeze volt! Bajuk semmi nem lett ebből a nagy kijelentésből. Később pedig képviselőik minden kádert, különösen azokat, akiket rokoni, baráti szálak fűztek a későbbi befektetőkhez, a helyükön kívántak hagyni. Céljukat el is érték. Ez pedig azért tartozik ide, a mostani ingatlanbefektetési elemzésbe, mert Aczélról közben kiderült, hogy már politikai bizottsági tagként is kétfelé játszott. Mindezt az a Lovas István hozta nyilvánosságra, akit most minden képzeletet felülmúló aljassággal, magánéletében való vájkálással akar megsemmisíteni két Soros-komisszár, anélkül természetesen, hogy közéleti-politikai cikkeibe foglalt állításaival vitába szállna, azokat idézve cáfolná. Most fény derült arra, hogy Aczél titokban már a hetvenes években találkozott a Szabad Európa Rádió magyar osztályának vezetőivel, és azokkal a reformkommunisták SZER általi támogatásában egyezett meg. Erről a találkozásról, mint döntő fontosságú és a szocialista rendszert lényegében véve eláruló megegyezésről most is kevés szó esik. Nem állították be ezt abba a folyamatba, amelyik szükségképpen elvezetett a mai helyzetbe. Elfelejtették, hogy a SZER-t ezután fokozatosan a demokratikus ellenzék szolgálatába állították. Puddington úr, akinek visszaemlékezését Lovas felidézte, nem ír a későbbi, már nem Aczél, hanem jó emberei által megejtett bécsi találkozókról, a nyolcvanas évek fellazulásairól.

Azt természetesen nem állíthatjuk, hogy Aczél és társasága már ezen az első találkozón megállapodott abban, hogy idővel Konrád György elvált felesége is a Rádió munkatársa lesz, mint a vákuumosodó Magyar Ingatlan viszonyait jól ismerő, megbízható személy, s az sem következik mindebből, hogy Konrád György ezen a rádiós, vagy talán Aczél-csatornán kapta az értesülést: fel lehet vetni a két Németország egyesülésének kérdését, mert már nem eltiltás jár érte. Mi a tény közölhetjük: felvetette, mégpedig akkor, amikor Walter Ulbricht elvtárs fala a két Berlin között még állt és a fal tövében még lóttek. Nem tudott ő valamit, amit mások nem?

Aczél természetesen nemcsak a müncheni liberálisoktól szerezhetett híreket a világ változásairól, hanem az utazó és világbanki konferenciára járó kettős állampolgár elvtársától is. Kétségtelenül szükségük volt egymásra, mert itthon a vaskalaposok hevesen támadták mindkettőjüket és egy véd- és dacszövetségben semmi sem jelent többet a bizalmas információknál. Ők egyébként is összetartoztak. Ha egyszer a világ

legerősebb hatalmi központjában és annak is a pénzt osztó kemény magjában az a vélemény - folyosón, vacsorán, s esetleg döntéshozatalkor is -, hogy a szovjet rendszer napjai, jó, mondjuk évei meg vannak számlálva, akkor az okos ember, s az, aki tudja hová tartozik, nyomban az átmentésen kezd gondolkodni. A vezető pozíciókba kinevezni, ott megerősíteni a saját embereket, s a rendszeren belül egy olyan alrendszer képezni, amelyik úgy hajtja végre az átmentést, hogy közben megszerzi a hülye nép bizalmát, és a rendszer legnagyobb, legradikálisabb ellenzékének kitüntető címét is. Szamizdatokat ad ki, amelyeket mi üldözünk, miközben biztosítjuk a következő számok megjelenését és az egész világon való szétterjedését: SZER. És ellátjuk őket olyan információkkal, amelyekhez a rendszerünk - a közös rendszerünk! népi-nemzeti ellenzéke nem jut hozzá. Amelyhez természetesen maga a nép soha nem jut hozzá. (Vagy legfeljebb most, 2001-ben, amikor ezeket a levezetéseimet közreadom.) Nem tudjuk miről tárgyalt Aczél Rómában a SZER vezetőivel, de azt tudjuk, hogy a SZER a CIA intézménye volt és a magyar osztály vezetői úgy, hogy a főnökök ne tudjanak róla, semmiképpen nem tárgyalhattak egy olyan magas rangú kommunista vezetővel, mint amilyen Aczél volt. Ha pedig a CIA vezetői tudtak erről, akkor tudniok kellett a Moszad illetékeseinek is, annál is inkább, mert ők Aczélt másként is számon tartották. Hogy miként, azt azonban csak 1989-ben tudhatta meg egy szűk kör. Erről Révész elvtárs, az életrajzíró így ír: "Ezután Aczél egy rövid közbeszólást leszámítva, négy hónapig nem szólal meg a központi bizottság ülésein. Jelen van, de hallgat. Azon az április 12-ei ülésen is, amelyen Kádár elmondja utolsó, zavarodott beszédét. Egy KB-ülésről maradt távol (izraeli útja miatt), a május 8-áról, amelyen Kádárt felmentették pártelnöki beosztásából. Erről Aczél Izraelben szerez tudomást, és felháborítja, hogy ezt teszik egy "haldoklóval".

Az egyik fővezér, a kulturális és információs főember rendszer végi, a kétségtelen bukás előtti izraeli útját nem szabad csak menedékkérésnek tekinteni, és nem szabad csupán vezeklésként felfogni. Ennek az utazásnak, amelyet sokáig titkoltak a nagyközönség előtt, jelképes értelme, jelentése volt, amelyet csak azok a beavatottak értettek meg, akikre tartozott. Kétségtelenül Aczél ezen az úton vezekelt is, amiért elhagyta kora ifjúsága cionizmusát, zsidó hitét, és kommunista lett, Appel Henrikből Aczél György, ahogy Dzsugasviliből, a grúz postarablóból Sztalin, azaz szintén acél. A vezeklésről és a megbocsátásról, az újra befogadásról később meleg hangú cikkben írt a Szombat című zsidó kulturális hetilap, csak arról nem írt senki, sehol, hogy mi volt, mi lehetett Aczél poggyászában. Mit vitt ki, mit adott át és mit hozott haza, esetleg üzenetként. Mert egy ilyen hirtelen feltámadt vágyakozást a Sion hegye és a Város iránt nem magyaráz meg kielégítően az ifjúkori elkötelezettség. Aczél minden lépését politikai célok vezérelték. Gyávának sem lehetett - nem is volt annyira gyáva, ahogy látva a kétségtelen bukást, most ott keressen magának menedéket. Nem, ez politikai utazás volt, üzenet, iránymutatás és nyilván elő is volt készítve, azaz valószínűleg hívták.

Izraelnek, a mai ingatlanbefektetőknek, s azok elődeinek szükségük volt azokra a tájékoztatásokra, amelyeket csak tőle, a megtérőtől kaphattak meg. Tudni kellett, kire számíthatnak, és kire nem. Kiket kell otthagyni a helyükön és kiket nem, kik tudják megvédelmezni a maguknál kisebbeket, és kik tudják megteremteni a privatizáció előfeltételeit, kire szabad bízni a bankrendszer stb. Ostobaság volna feltételezni, hogy mindezt két hét alatt forgatókönyvszerűen megbeszélték a már betegeskedő Aczállal odakint. Ezt természetesen nem is állítom. De azt már igen, hogy ez is egyik fontos állomása volt annak, hogy ma az Ofer család a legnagyobb plazaépítő. A Váci úti Duna plaza mellett még tizenvalahány plaza épül, vagy terveződik Magyarországon, mégpedig a legfontosabb, legnagyobb magyar városokban. Zalaegerszegtől Nyíregyházáig. A Duna plaza mögött - már hogyha a Váci út felől nézzük -, pedig most folynak az előkészületei egy óriási hajó- és jachtkikötő, szállodasor és lakópark építésének, amelyik a plazával együtt egy új, soha nem látott minőségű városmag kialakulásával fenyeget.

Ez az új luxuskikötő a haldokló Csepeli Szabadkikötő fölött épülne akkor, amikor a magyar tengerhajózás és a Duna-tengerhajózás már el van adva. Már nincs magyar hajó a tengeren. Akadt olyan hajó is, amelyet 1, azaz egy dollárért adtak el, hogy aztán új tulajdonosa röviddel ezután egy, azaz 1 millió dollárért dobja oda a hullámok hátára. A pénz sorsáról semmit nem tudunk. Feküdhet Cipruson, az off-shore-paradicsomban, fél lábbal a Közel-Keleten, de megbújhat az ingatlanbefektetést jól ismerő jachtkedvelők zsebében is. Mindenesetre ahhoz, hogy mindez létrejöhessen, hogy egyáltalán ezeket el lehessen képzelni, fel kellett számolni többek között az Óbudai Hajógyárat is, amely eladdig a közismerten rossz tulajdonos Magyar Állam kezében volt, utána csődbe kellett juttatni a magyar hajózást, és a hajókat el kellett adni, létre kellett hozni az adót sehol nem fizető cégek sorát, és ki kellett választani azokat a vezetőket, akik mindezt, természetesen nagy egyéni haszonhoz jutva végrehajtják. Ez mindegyik önmagában álló mozgásnak, ténynek látszik, eddig legalábbis senki nem kísérelte meg sorba állítani mindezeket és megkeresni az esetleges összefüggéseket.

Az előző részben megkíséreltem felvázolni Magyarország rendszerváltás utáni átalakulásának általam leglényegesebbnek tartott elemét, az állam státusváltozását. Az államot már a Kádár-korszakban elkezdte megszállni a liberalizmus, mint előőrs, és nyomban utána mint zöm: a pénz hatalom. Nem tévedünk nagyot, ha ezt a banknyomulást, a Világbank és az IMF beleszólásának megnövekedését tekintjük a rendszerváltás előkészületeinek. A Kádár-korszakban az egypárti parancsuradalomba beleillesztett liberalizmus látszólag szocialista reform volt, s mint ilyen, rokonszenvet váltott ki, s máig nem lepleződött le, mint szállás csinálás. Mert ebbe az irányba, a kérdésfeltevésnek eddig a köréig senkit nem engedtek és senki nem merészkedett. Csak most, hogy megjelent Révész Aczél-életrajza, tárult föl az a képtelenség, hogy Aczél György, életrajzírója feltételezése szerint, a kilencvenes választásokon nem egyik

vagy másik utódpartra, azaz az MSZP-re, vagy az MSZMP-re, hanem az SZDSZ-re szavazott. A párt második embere. A reformok atyja, a sztalinisták üldözöttje, a kultúrember. Még akkor is, ha ez csak feltételezés, döbbenetes erővel mutat rá az irányra, a szándékokra, annak a történetnek a lényegére, ami a magyarsággal történik. Ha ez igaz, akkor Aczélnek és a kései életrajz-írónak tudnia kellett a következőket: az SZDSZ nem az, ami, nem radikális rendszerváltó párt, hanem a mi pártunk. A későbbi ingatlanfejlesztőké.

Miben foglalható össze eddigi elemzéseim lényege? A fentiek mellett talán a nagyon tudatos személyzeti politikában. Már a nyolcvanas években elkezdődött, Aczél káderkiválasztásaival, kinevezéseivel, elhallgattatásaival, eltiltásaival. A kulturális és a tudományos élet vezető helyeit saját embereivel szállta meg, számukra a párt által uralt sajtóban nyilvánosságot teremtett, hangadóvá és mértékadóvá tette őket, s a már korábban is birtokba tartott pénzügyi rendszer után a gazdasági kulcspozíciók többségét is megszerezte. A rendszerváltás előtti években és a következőkben is ezt a megszállást sikerült az állandóan magas lángon tartott népi-urbánus vitával elfödnie, s mire a rendszerváltásra sor került, már meg volt szervezve a reformer sajtócsapat - Mester Ákos és csapata - , amelyik ezeket a korábban kinevezett liberálisokat, oda származottakat a jövő embereinek, a demokrácia bajnokainak tüntette fel, és a nem ilyenek iránt legalább fanyalgást mutatott, vagy egyenesen lefasisztázta őket. Igyekeztek olyan politikai körülményeket teremteni, amelyben a rendszerváltás leegyszerűsödött volna az MSZMP vaskalaposainak, Biszku Béláinak, Berecz Jánosainak eltávolítására. Az irányítás pedig kerüljön az Aczél-körbe tartozó, egyébként ugyanúgy kommunista múltú, KB-tag és PB-tag kettős állampolgárok, vagy lehetséges kettős állampolgárok körébe. Ez a művelet mégis csak részben sikerült nekik. Az MDF népi szárnyának, az e sorok írója mögött tömörülő MDF-en belüli elégedetlenségének volt ez köszönhető. Az "Apák és fiúk" megjelentetése éppen a csomagterv titkosságát vágta szét. Azért is voltak annyira dühösek érte. Az SZDSZ nem nyert, nem jutott kormányra, paktumot kellett kötni, s ez idővesztést jelentett nekik.

Aczél kiestével ez a politikai nyomulás nem szűnt meg. A korábban Amerikába kihelyezett emberek, a kiüldözöttek látszó lukácsisták, az USA-ba kitelepülő s egyetemeken szállást és némi katedrát kapó emberek - köztük az Akadémia volt elnöke, a Kádár-korszakról egyetemi dicshimnuszokat zengő Berend T. Iván (Gólyavári Esték) -, szorgalmasan szőtték a kapcsolati hálót. Politikai életbiztosításokkal kellett az otthonmaradt ingatlanfejlesztőknek védelmet és előmeneteli lehetőséget szervezni, a nemzeti kormányt rákényszeríteni az alkalmazásukra, és megakadályozni a nem a körükbe tartozó nemzeti középosztály tőkésé válását. Elfoglalták például a privatizációt felügyelő, intéző auditáló, a vállalatokat felmérő és a vevőket kijelölő nagy nemzetközi cégeket, mint a Deloitte and Touche, a Procter and Gamble és a Baker et McKenzie. De már ekkor is érkeztek szép számban a közvetlenül Izraelből ideküldött

emberek. Még a tőkét ők nem hozták, hanem csak a helyet keresték neki. Néha egy-egy gikszer is becsúszott. A rendszerváltáskor amerikai nagykövet nyíltan és diplomáciai hatáskörét túllépve beleszólt a dolgokba, ezért el is kellett innen vinniök, s átkerült a bankszakmába.

A kulcspozíciók megszerzésével egyidejűleg folyt és folyik ma is az állam leépítése, gyengítése és a mindenkori kormány hatókörének a szűkítése. A liberális állam ma már nem állam és nem hatalom abban az értelemben, amilyen hatalommal hatvan, hetven évvel ezelőtt rendelkezett. Ez fejlődésnek van feltüntetve, a szabadság nagyobb fokának, egyes ember cselekvési területe megnövekedésének. Holott nem így van. Az államtól és a kormánytól elvett hatalmat, jogosítványokat, vezetési készségeket nem a köznek, a népnek, még csak nem is a civil társadalomnak adták oda, mint ahogy mondják, hanem ez ma mind, szőröstül-bőröstül a pénz, a pénz hatalmasainak, a nemzetközi tőkés társaságoknak, a bankoknak és a bankároknak a kezében összpontosul. Ez a globalizmus. Ezt David C. Korten írta le mindeddig legtökéletesebben és a legnagyobb erővel a Nemzetközi tőkés társaságok című könyvében, s ugyanezt fejtegeti filozófiai síkon, egyedülállóan magas színvonalon a mi legnagyobb szétnézőnk és legmélyebben látó magyar filozófusunk, Molnár Tamás is. A globalizmusba vezető történelmi utat összeköti az állam és az egyház viszonyának tárgyalásával, az értelmiség háttérbe szorításával. Az egykor dicsőséges polgár, a szabadpiac megteremtője, éppen most nyomorodik bele a globalizmusba. Természetesen ma már a globalizmusnak, a globalizmus ártalmainak s a jövőféltésnek óriási irodalma van, amelyik mégis, minden túlerő ellenére, azzal kecsegtet bennünket, hogy az emberiség kilábal ebből az új világalumból, pénzügyi zsarnokságból.

Az úgynevezett liberális demokrata állam kétosztatú. Egyik oldalon van maga az állam a kormányával, amelyet minden negyedik évben szabad választásokon kell megválasztani, hogy végezze el az adminisztrációt, és egyengesse az utat a tőke szabad áramlása előtt, vezesse az anyakönyveket, már amennyire az adatvédelmi ombudsman megengedi, lehetőleg tartson rendet, "biztosítsa a stabilitást", de vég-eredményben a lényeges dolgokba ne legyen beleszólása. A pénz dolgait egy, a választott kormánytól igen, de a nemzetközi pénzügyvilágtól korántsem független jegybank intézze. Majd minden jegybank legyen csupán fiók, mert a minden államban bevezetendő közös pénz ügyeit egy központi bank intézi. Ez dönt minden, még meglévő nép sorsa felől. Ha 2002 elején Európa tizenöt államában bevezetik az eurót, megtörténik a nagy lépés ebbe az irányba. A globalizmus számára kiemelkedően fontos, hogy a legtagoltabb földrész, a kereszténység és a világot megváltoztató racionalizmus együttes kultúrájának bölcsője, a legtöbb egykor nemzeti államot magában foglaló földrész kerüljön bele először a pénzügyi karámba. A közös pénzzel gyakorlatilag megszűnnek a nemzeti függetlenségek. A szó mindenütt és állandóan a választásokról esik, de a megválasztott, önmagát belterjesen és titkosan újratermelő pénztulajdonos kör uralkodik. Magyarország még az uniónak sem tagja, s az euró bevezetésétől még

messzibb van, a pénzügyi hatalom azonban már ugyan-azoknak a nemzetközi erőknek a kezében összpontosul, mint az eurós országokban, és a következő vázlatban, elemzésben éppen azt kívánom bemutatni, hogy a mára sikeresen meggyengített magyar államba hogyan nyomul be egy Magyarországra specializálódott tőke, az izraeli tőke, hogyan veszi át a tényleges hatalmat, nemcsak a gazdasági élet nagy vonalakban való irányítását tekintve, hanem akár az apró élettények meghatározásában is. A liberális állam, a kétosztatú tér egyik felén Magyarországon a gyenge kormányok és állandóan gúzsba kötött állam mellett, a másik terebélyesedő, terjeszkedő, hatalmi teret a nemzetközi tőke, a pénzvilág, az izraeli cégek és embereik töltik ki.

A következőkben ezeket a cégeket, a köztük lévő összefüggéseket fogom elemezni. Ha alcímet adnék ennek a résznek, azt írnám: Plazaország tulajdonosai. Mindenekelőtt egy érdekes, senki által nem tudott és nem közölt tény: Budapesten jelenleg 167, azaz százhatvanhét olyan izraeli tulajdonban vagy döntő izraeli befolyás alatt álló cég, kft., rt., bt. működik, amelyik vagy kizárólag, vagy részben ingatlanügyletekkel foglalkozik. Ennek az adatnak a fényében hirtelen megvilágosodik a Grespik László elleni hajsza célja is. Grespik László, a Fővárosi Közigazgatási Hivatal vezetője, tehát hivatalból felügyelője a külföldiek ingatlanvásárlásainak, a fővárosban elsősorban lakásvásárlásainak. Belenézve a hivatali aktákba, feltűnt neki az évente több mint kétszáz izraeli ingatlanvásárló és az aránytalanság. A négy-öt milliós Izraelből több igény érkezik, mint a szomszédos, nyolcvanmilliós Németországból? Nyilvánosságra hozta az adatot. Második "Apák és fiúk".

Majdnem agyonütötte a sajtó, gúny tárgya lett minden mondata, személye. Üldözik ma is. Az izraeli vagy izraeli többségi tulajdonban álló ingatlanfejlesztő cégek jegyzéke természetesen rendelkezésre áll, és ha majd ez a cikksorozat különkiadásban, együttesen is megjelenik, a jegyzékben ezt is közreadom. Most csak a valóság és a felszín, a sajtó által felrajzolt hazug világ és a valóság közötti szakadékra kívánok rámutatni. Ez a 167-es szám még akkor is elképesztő, ha nem mindegyik cég foglalkozik csak ezzel, és hogyha többnek csak az ezzel kapcsolatos kutatások, felmérések, és egyáltalán a magyar állam ellenőrzése lehet a feladata, mások pedig egyéb tevékenységük mellett foglalkoznak ezzel is. De 167 cég, amelyeknek mégiscsak módjukban van izraeli pénzelőik megbízását teljesítve onnan, vagy máshonnan, de ott is jóváhagyott személyek számára ingatlant vásárolni, a nagyobbaknak a plazaépítésekbe és más városátalakító tevékenységekbe belefolyani, ez bizony már szignifikáns. Ez már megszállás, vagy legalább előkészület arra. Kétségtelen, hogy egyidejűleg megkezdődött a város, Budapest átalakítása. A plazaépítések, a bevásárlóközpont-telepítések és a lakóparképítés, a banküvegpaloták köré új városközpontok szervezése és a lakásvásárlások új városszerkezet, tehát új, más kultúra megteremtését célozzák. Az új csak úgy léphet a régi helyébe, ha a régit eltörlik. Budapest sok régi szerkezeti eleméért, elkorhadt részéért,

eldzsumbujosodott negyedéért természetesen nem kár, ha lenne egy saját magyar terv arra, hogy ezeket mi váltsa fel. Ha az végre megfelelné a magyar nép ízlésének és nemzeti igényeinek, ha magyar fővárost és benne magyar kultúrát tervezne, álmodna akárki is a régi helyébe. Budapestet Kádár körülrakatta alvőnegyedekkel, tömbökkel, kockalakótelepekkel, amelyek többsége már előregedett. Ez a lakótelepkultúra, vagy inkább eltömegesedés sokat ártott az egész városnak, de kétségtelen, hogy megoldotta a harminc évvel ezelőtti iszonyatos lakáshiányt, és sokaknak, akik ezeken a telepeken jutottak elfogadható áron lakáshoz, kicsihez és szűkhöz, családi életre alkalmatlanhoz, mégiscsak nagyon sokat jelentett. Százezreket ma is ez köt a kádárizmushoz, holott már régen nincs meg az a munkájuk, amiért a lakást kapták.

Ezek helyett a telepek helyett is mást és máshogyan kellett volna építeni, s már most gondoskodni kellene arról, hogy mi lesz azokkal az emberekkel, akiknek jelenleg vagy nemsokára el kell hagyniuk a kockaházakat, mert összedőlnek. Ők fognak a lakóparkokba költözni? Vagy a romok alá kerülnek? A bevásárlóközpont- és plazakultúra nemzetidegen, de ne gondolja senki, hogy csak üzleti célokat szolgál. Igen, elsősorban és jelenleg még azt, de a teljes feltöltődés után ezek a nemzetközivé lett város legfontosabb közterei lesznek. Az ide érkezett idegen, akinek nincs magyar kultúrája, csak a nemzetköziben érzi jól magát. Ő még nem tud kutyaeledelt kérni a kuttyájának, neki az a jó, ha le tudja venni a polcra. Neki az otthonosság érzetét nem a magyar kultúrába való beleilleszkedés, a magyar világhoz való alkalmazkodás jelenti majd, hanem a nemzetközies úr, illetve a saját otthon hagyott kultúrájának a jelenléte. Ezért mindent, ami a régi magyarra, a magyar történelemre utal, el kell sorvasztani, el kell felejtetni. Nem azért, mert az ide érkező netán eleve ellenségesen viseltetik iránta, hanem egyszerűen azért, mert a megtanulása kényelmetlen, és mert az érvényesüléshez, a megélhetéshez nincs is szükség magyarságra, magyar kultúrára. A város nemzetközi, a vezetői zsidók, a tulajdonosok, akik az őrzött lakóparkokban laknak. Mi pedig, akik kint lakunk, és fő örömünk egy félnapos ténfergés a plazában, elvagyunk itt. Jó kis ország ez! Mi is volt a neve azelőtt?

Felsorolni is sok, hány plaza épült vagy van épülőfélben ma Magyarországon izraeli vállalkozásban. Nincs olyan város, megyeszékhely, ahol ilyen ne volna tervbe véve, vagy elkezdve, vagy felépítve. A méretek mindenütt nagyok, akár az egész város minden irányú kiszolgálására elegendők, a költségek csak tízmilliárd forintokban mérhetők. Ennyi pénzt nem lehet csak stratégiai befektetésbe helyezni, másnak ebben a nagyságrendben egyszerűen nincs értelme. Az építési piac viszont kezd betelni. Már megjelentek híradások az építőkedv lanyhulásáról és a várt hasznok elmaradásáról, az építés azonban nem áll le, és most már az olyan kisebb települések is szóba jönnek, mint például Orosháza. A tőke egy része nyomban átáramlik a gyógyfürdő-létesítésbe. Az újabb, sürgős

hódítás: a termálvízkincs.

A bevásárlóközpont- és plazaépítés, mint korábban azt már írtam, egy új kultúra elterjesztését szolgálja. Erre nézve a legárulkodóbb az, amit a kijevei - igen, a kijevei! - plazaépítés céljáról és jellegéről az egyik építő, Székely Péter, a Transelektro Rt. elnök vezérigazgatója közölt a kijevei magyar nagykövetségen, a Libigy Plaza alapkövetételekor.

"A bevásárló- és szórakoztatóközpontnak, mint kereskedővárosnak a lakói bérlők, a mall sétányai mentén sorakoznak az üzleteik, amelyeket sem ajtó, sem ablak nem köt össze a külvilággal. Kereskedelmi és üzletpolitikai megfontolásokból az épület kifelé vak kell hogy legyen, tekintettel arra, hogy üzletei a mall belső sétányaira szervezettek."

Más szóval: ezt akár üzlettábornak vagy üzletbörtönnek is nevezhetnénk. S nagyjából ebben a homokvihartól védő sivatagi stílusban épült meg a Demján által felépített Westend City Center a Nyugati mellett. Lechner Ödön vagy Koós Károly nagyobb dicsőségére. Néhány sorral lejjebb kiderül a fogva tartás üzleti szándéka is: "Kiemelt szempont, hogy annak is meg kelljen tenni ezt a gyalogtúrát, aki a második emeleten lévő mozikat, a biliárd-, vagy bowlingszalont, esetleg az éttermeket kívánja elérni. A mall célja a kereskedelmi funkciókon túl a szórakoztatás, és adott esetben egy család valamennyi tagjának egész napon át történő >fogva tartása<." Ez már világos beszéd. A fogva tartás természetesen nemcsak a kijevei ember számára van elképzelve, hanem a magyar számára is. Ez a stratégiai cél. Ingyen beléphetsz egy olyan erőd kapuján, amelyben elköltheted a kis pénzed, eltöltheted az időd minden gondolat, minden kérdésfeltevés nélkül, és nevezheted az egészet szabadidőprogramnak. Minden zsebbe nyúlásoddal beleilleszkedhetsz egy szigorú szabályok közé szorított világba, amelyben már ott szorong, tolong, bambul ezer más társad. Ott van a munkanélküli, aki csak ezt a nézelődést tudja megengedni magának, ott van az egyke gyereke, aki ekkor és éppen itt teszi meg a szükséges lépéseket, hogy ugyanolyan bamba ember váljék belőle, mint a szüleiből, akik idehozták, annak ellenére, hogy voltaképpen nem érzik jól magukat ők sem. Itt sem és a világban sem. A plaza voltaképpen ennek a rossz közérzetnek a fel-oldására szolgál.

A rossz közérzetből, a kielégületlenségből csak akkor válhat ellenállás, lázadás - ezt jól tudják a plazaépítők -, ha az embernek valódi érzései, önmagából fakadó kérdései vannak, ha gondolkodik. Ha egy mallban ödög, és ki van szakítva a közösségből, elfelejt kérdezni. A rendszerdöntő forradalmak akkor szoktak kitörni, ha a feltett, de megválaszolatlan kérdések szervezik ellenálló, robbantó közösséggé a népet, a polgárt, az ifjút. Ha nincs kérdés, nincs ellenállás. Ha azonban minduntalan elvonja a figyelmet valami, és mindenre az árcédulákon van a válasz, vagy a villódzó klipekben, akkor a rossz közérzet tétlen unalomba fúl. Ez a szórakozásalapú társadalom alapelve: állandó üres szórakoztatással cselekvésképtelen unalomba fullasztani a tömegembert. Kijevben óriási plaza épül, sokkal nagyobb, mint akármelyik pesti. De ezt már magyar cég építi. Ez fölöttébb érdekes, és mindjárt kérdésekre

sarkall. A Transelektro? Mit keres ez a valamikor transzformátorok és egyéb nagy villamossági gépek kereskedelme céljából, egykor az ötvenes években létrehozott állami vállalat a kijevi plazaépítésben? Honnan van erre pénze? Mert ide aztán sok kell. Két társa van Kijevben. Az egyik az az Ofer testvérek különböző cégeinek átváltozásából keletkezett plazaépítő cég, amelyikkel a Váci úti plazában is társtulajdonos a Translektro, a másik pedig a Gazprom nevű orosz-ukrán olaj- és gázóriás, amelyik itthon a Borsodchem-CIB-ügyletben került képbe.

Kiterjedt üzleti tevékenységű cég ez a Transelektro! A turizmustól a szállításig, az elektromos berendezések gyártásától és forgalmazásától az építőipari tevékenységig, az ingatlanfejlesztésig mindennel foglalkozik és mindenütt jelen tud lenni. Afrikában éppen úgy, mint Németországban. Akár büszkék is lehetnénk rá, hogy van egy ilyen hatalmas magyar nagyvállalat. Csakhogy éppen ezt nem tudjuk, hogy magyar-e, és hogy valójában kié. Székely Péteré, az Ofereké, a Leumi Banké? A cég internetes honlapján mindenről adnak tájékoztatást, csak a tulajdonosi szerkezet honlaprésze üres. Semmi nincs rajta. A történeti közlésekből is csak annyit tudhatunk meg, hogy az állami vállalat 1990-ben alakult rt.-vé, és "1992-ben fejeződött be a magánosítás". Ezek Székely Péter szűken mért szavai. A céget a cég iránt barátságos menedzsment vásárolta meg. Ezt is az elnök-vezér közli. Pénzről, árról egy szó sincs. Valakik, valakik jóvoltából, milliárdosok lettek, és most az Oferekkel üzletelnek, akik nagyon szeretik őket. Még csak egy homályos utalás sincs pénzre, hitelre, bankgaranciára. Üzleti titok, esetleg államtitok is, sőt esetleg két állam titka is. Most az Ofer testvérekkel működnek együtt, meg a Gazprommal, harmonikusan. Csak ennyi tudható. Kijev már az övék, legközelebb visszaszerzik a meotiszi ingoványokat és megveszik a csodaszarvas agancsát. Kiállítják, a plazaközönség meg fogja bámulni, de fogalma sem lesz, mit bámul. Öt perc bámulás egy euró. Vagy sékel.

Az Ofereket, akik hárman voltak, de már csak ketten élnek, korábban, még az apjuk idejében, aki a cégüket alapította, Hersovicinek, magyaros ejtéssel Hersovicsnak hívták, de ők valószínűleg nem innen indultak, hanem Galíciából. Hajóellátó és hajózással üzletelő kicsiny haifai cégből fejlődött ki a mostanra világcégnek számító vállalkozás, amelyben ma már megtaláljuk a banktevékenységet - Leumi -, a tőzsdei műveleteket és a hajóépítést, a kikötőfenntartást egyaránt. Több, hollandokkal közös cégük is van már. Külföldi tevékenységük fő iránya az utóbbi időben Magyarország lett, és ezen belül is az ingatlanfejlesztés. Rendkívül büszkék Váci úti plazájukra, és nyilván ez a büszkeség sarkallja őket, hogy megkezdjék, ismét a Transelektroval közösen, a plaza mögötti hajó- és jachtkikötő, szállodalánc és lakópark, valamint szórakoztatócentrum megépítését a Dunán és a Hajógyári-szigeten. Erről már szoltam, érintőlegesen. Ennek a központnak az arányai, luxusa, és természetesen a költségei is elképzelhetetlenül nagyok lesznek.

Bűn ez? Tehetünk talán szemrehányást a Hersovics-Ofereknek, hogy

ennyire terjeszkednek hazánkban? Nem, egyáltalán. Ők csak azt teszik, amit megtehetnek, amit megengednek nekik, amihez van magyar társ, van magyar Transelektro. A magyar népnek rójuk fel talán, hogy ezt megengedi, mégpedig az érdekei ellen? De hiszen fogalma sincs arról, ami történik, és a jövőjéről, amit szánnak neki, a plazasétányokon főként nincs.

Mi előzte meg a Hersoviciek hatalmas befektetéseit? Nem csupán az, amire korábban már utaltunk, hogy minden eladóvá vált, és ezért olcsóvá. Ingyenes lett a telek, nagyon rossz a magyar pénz, és sokkal kevesebb dollár kellett a beruházáshoz, hanem az is, hogy ezeket a telkeket előttük korábban nem építette be senki. Ezek a plazatelkek őket várták. Mert ha Magyarországon még az Antall-kormány idején megrendezi a világkiállítást, akkor nagyon valószínű, hogy ezeket a telkeket, akár a Hajógyári-szigetet is beépítik. Ha magyarok nem, németek vagy mások. Szögezzük le: az expó elmaradása szükséges előfeltétele volt az Oferek betelepülésének. Mert még ha ott, a szóban forgó helyeken talán nem is, de másutt épült volna sok olyan centrum, szórakoztatóüzem, amelyik eleve feleslegessé tette volna a mai plazákat. Mégpedig nemcsak Budapesten, hanem az ország más városaiban is. De ki akadályozta meg a világkiállítás megrendezését? Elsősorban az SZDSZ. Meg a bankok, azok, amelyek most az Ofereknek és a Transelektrónak hitelfedezetet adnak. Az Antall-kormány kétségtelenül nagyot hibázott, amikor elállt a világkiállítás megrendezésétől, de ma már nem tudjuk kideríteni, milyen és mekkora nyomás nehezedett rá. Végeredményben nem az SZDSZ hártotta el a világkiállítást, hanem nála sokkal nagyobb erők, amelyek ezt a liberális pártot megbízták az elhárítással. Azt nem mondhatjuk, hogy éppen az Oferek, akik most fényesen érzik magukat Magyarországon, s legjobban a plazájukban. Előbb Bécs állt el az expó megrendezésétől, aztán Budapest adta fel. Ausztriának akkor szociáldemokrata kormánya volt, Magyarországnak csak 1994-ben lett szocialistája. Az a tőke, amelyik most itt van, épít, vásárol és lakik, akkor még nem volt készen erre a műveletre. Drágállotta a telket, bizonytalannak ítélte a helyzetet, és a pénz sem érkezett még meg a bankjába. Az a magyar pénz, amelyik ekkoriban indult el kifelé, vagy valahová. A HVG 2000. június 3-i számában írta: "Csak diszkréten és szeriózen - ez volt az az elv, amely a bécsi Central Wechsel- und Creditbank (CW) vezetőit a kilencvenes évek első felében arra ösztökölte, hogy elfogadják egyik ügyfelük, Jevgenyij Lejbovics (vagy ahogyan Magyarországon bejegyzett társaságainak okirataiban szerepel: Evgeni Leibovich) ajánlatát, miszerint a bank más ügyfeleinek is érdemes igénybe venni azt a komoly és megbízható svájci vagyonkezelőt, aki neki dolgozik."

A CW Bank vezetői hallgattak a jó rokonra, és több megbízást adtak a zürichi Zeno A. Meier úrnak, Leibovichnak pedig potom 8,2 millió dollárt, 1996-ban, amit ő, Leibovich hogyan, hogyan nem, izraeli bankszámlákon helyezett el. Javukra legyen írva, a CW Bank kihelyezői gyanakodni kezdtek, és visszakérték a pénzt. Kérték, de nem kapták, csak a felét. A

többi eltűnt Leibovichcsal együtt. Akkor már ismét Surányi György volt az MNB elnöke, vagyis a CW Bank tulajdonosa. Az elnök úr, a nemzetközi szaktekintély, az Orbán-kormány jóvoltából a 150 milliárdos CW Bank-hiány ellenére kitölthette elnöki idejét, minden bizonylatot megsemmisíthetett, és utolsó fázisként még ki is tüntették. Az SZDSZ-es és most már MSZP-s pénzpolitika embere ő, a beavatott. Mondani sem kell, ellenezte a világkiállítást. Jelenleg a CIB Bank igazgatóságának elnöke.

Most rajzoljunk köröket, és írjuk bele azt, amit eddig tudunk, vagy tudni vélünk. Aztán kössük össze a középpontokat. Első kör: Magyarországon rendszerváltás történik, de a bankárok a helyükön maradnak, mert ők azzal, hogy bankárok, a kapitalizmus hívei, eleve reformereknek vannak nyilvánítva. Második kör: a nemzeti kormány, hogy a helyükön maradt bankárok és azok nemzetközi támogatóinak, rokonainak, barátainak jóindulatát elnyerje és a helyén maradjon, paktumot köt a bankárok kijáróival, az SZDSZ-szel. Harmadik kör: megkezdődik a széthitelezés, a Leibovicsok - meg persze mások is! - viszik a pénzt. Jön az első bankkonszolidáció, majd a második, az ország elszegényedik, már gondolni sem lehet a világkiállításra, a kormány megbukik, majd a szocialista kormány végighajtja a gyors, mindenre kiterjedő privatizációt, a bányabéka alfele alatt stabilizálja a magyar életszínvonalat. Negyedik kör: jönnek az Oferek, épülnek a plazák.

Ez kétségtelenül tág kör, időben is több eseményt ölel magába, de hát a Jupiter is sokkal nagyobb, mint a Mars. Ebben a körben mellesleg még kormányváltás is történt. "Rendszerváltásnál kevesebb, kormányváltásnál több." A köröket a pénzpolitika, a pénzuralom változatlansága köti össze, az adósságokkal való állandó küzdelem, de az is kétségtelen, hogy már az első kör leglényegesebb cselekményei, tényei is az Oferek irányába mutatnak, holott nekik, személy szerint, még hírük-hamvuk sincs.

A pénzuralom vonalával párhuzamosan van aztán egy másik dolog is, amelyik az egész rendszerváltáson, annak minden korszakán végighúzódik. Ez pedig az antiszemitizmus. Akár nagytakarítás és elszámoltatás, akár médiaháború, akár az egyes pártok arculata és a demokráciához való viszonya, akár Szent Korona, akár országzászló és címer, akár az európai normák a téma: mindegyikben hallgatólagosan vagy nyíltan benne van az antiszemitizmus kérdése. Aki a Szent Koronát akarja, aki a magyarság turáni eredetét vallja, aki rendet akar teremteni a Rádióban és a Televízióban, aki részt vesz a csíksomlyói búcsún, vagy aki Trianonról beszél, annak vigyáznia kell, nehogy az antiszemitizmus gyanújába keveredjék. 1987. szeptember 27-e óta, amióta összeültek a lakiteleki sátor alatt a népi írók és történészek, és nem hívtak meg maguk közé minden liberálist, későbbi SZDSZ-est, magyarán zsidót, és amióta a New York Times már másnap megírta, hogy Magyarországon, Lakiteleken összeültek a nacionalisták beleértendő: antiszemiták -, azóta a leglényegesebb politikai történéseket levizsgáztatják ebből a kérdésből. Ez

fő szempont a kormányok összeállításakor, és minden magyar kormánynak meg kell küzdenie a nemzetközi elismerésért, le kell vizsgálnia és biztosítékokat kell nyújtania valahol, hogy nem antiszemita. A nemzetnek és különösen már gyanúba keveredett tényezőknek tilos vizsgálnia, hogy ki milyen származású, vagy elkötelezettségű esetleg házasság révén, de látható és érezhető, hogy valahol szemben viszont mindezt számon tartják, pontosan tudják mindenkiről, aki számít, hogy milyen származású, mit lehet várni tőle és hová lehet és hová nem lehet kinevezni. Ezek a nyilvántartások működnek, és szigorúan érvényesítik akaratukat a gazdáik.

Vannak, akik büntetlenséget élveznek, mert ez a nyilvántartás megvédi őket, és vannak szerencsétlenek, akik sejtenek erről valamit, és megpróbálnak nem odatartozóként védelmet keresni ennél a fórumnál. Torgyán József, amikor bajba került, vagy irányt váltva előrébb akart settenkedni, többször is megpróbált behúzódni ez alá az eresz alá, és kipát tett a fejére, s olyan nyilatkozatokat lőtt fel, amitől védelmet remélt, és elvállalta Szenes Andreát, mint általa favorizált tévéalelnököt. A Szenes család az egyik legemlegettebb zsidó család, mivel közjük tartozott a tragikus sorsú Szenes Hanna, akit fiatal lányként a háború végén az angolok kém- és partizánfeladatokkal, zsidómentésre ledobtak Magyarországra, de elfogták és kivégezték. Szenes Hanna élete és halála legenda, Izraelben is, Magyarországon is. Feladatát mint cionista hajtotta végre, izraeli küldetésben. Ezenkívül egy dr. Szenes Iván nevű ember, valószínűleg azonos Szenes Andrea édesapjával a 61, azaz hatvanegy bejegyzett magyarországi zsidó, izraeli, ortodox és nem ortodox, vallásos és világi, szocialista és liberális szervezetek egyikének, nem is akármelyikének az elnöke. Ez pedig a Nácizmus Üldözötteinek Bizottsága (Comittee for the Victims of Nazi Persecution). Elnök: (president) Dr. Szenes Iván. Torgyánt azonban nem védte meg ez az ajánlás, talán azért, mert komolyan sem lehetett venni. A nácizmus üldözötteinek sem a közszolgálati, sem a kereskedelmi csatornák vezetésébe nem kell ajánlás, sem kispap, sem más, a rendszerváltás egyelőre úgy van megszerkesztve, hogy ez hivatalból történik. Egyes emberek számára korábban a védelmet mindig az jelentette, hogy támadóik antiszemiták. Mindig ez az ultima ratio. Természetesen az, aki egyszer ilyen vád alá került, és egyszer meg merte kérdőjelezni egy-egy magas állású személy magas állásra való alkalmasságát, de belebukott, soha nem számíthatott elnézésre. Bekerült a veszélyesek nyilvántartásába, mint ahogy a Kádár-időben a rendszer veszélyes ellenségei bekerültek a figyelődossziékba, célszemélyekké váltak, és természetesen a megfigyeltek nehéz kenyerét ették.

Ugyanakkor tény: a magyar társadalomban nincs említésre érdemes, számottevő antiszemitizmus. A magyarság irtózik minden fajgyűlölettől, valóban békés, befogadó természetű, és csak akkor keményedik meg, ha megsértik, megalázzák. A kiszorítottak, megaláztatottak, a semmihez hozzá nem jutók körében ezért most már fel-felemlítik ezt a különös nyomulást,

amit nem lehet nem észrevenni, különösen annak, aki azért marad le valamiről, mert csak magyar. De ez még nem antiszemitizmus, és azonnal elmúlik, mielőtt a helyosztás igazságosabbá és méltányosabbá válik. Ugyanakkor az ingatlanfejlesztés érdekében az antiszemitizmus vádját fenntartják, mert fenn kell tartaniok. Olyan ez ma Magyarországon, mint egy kartellbe tömörülés. A kartellbe tömörültek távol tartják a jó helyektől, a pénztől, a szép élettől a kartellen kívülieket, mint antiszemitákat. S közben a titkos nyilvántartás alapján nevezik ki a saját embereiket, a megbízhatókat. S ha véletlenül mégis kineveznek valakit, aki veszélyes elemként szerepel a nyilvántartásban, arra ráhúzzák a vizes lepedőt, azt a sajtó állandóan támadja, azt kiüldözik a világból. A rendszerváltás korai idejében európai normaként hirdették meg elfogadásra, hogy az ember, az európai ne legyen antiszemita, mert Európában már senki sem az. Ez eddig rendben is lett volna, csakhogy akkor Magyarországon, a magyarság köreiből senki nem volt antiszemita, ha tehát mégis ez került legfelülre az értelmiség köreiből és a vezető kiválasztáskor, akkor annak más oka is kellett legyen. Volt is, van is. Ez az az előtét, amivel egyeseket - sokakat - el lehet hárítani, másokat pedig oda lehet juttatni. Ez ma fegyver, amely valójában nem az esetleg feltámadó antiszemitizmus ellen használtatik, hanem a hatalom megtartása érdekében, az ingatlanfejlesztés érdekében. Sikerült mélyen belenyomni a tudatba a tiltást, a félelmet, s még az öntudatos magatartástól való tartózkodást is. Az egész holokausztipar is ezt a célt szolgálja: a bűntudat állapotában tartani az embereket. Azoknak a zsidó köröknek, pénzügyi hatalmasságoknak, amelyek ezt az állapotot fenntartják, számolniuk kell azzal, hogy ez az állapot idővel új antiszemitizmust fog szülni.

Nem mi, nem én, nem ezek az elemzések szülik az antiszemitizmust, hanem az igazságtalanság és a kirekesztés, a tolakodás. Azoknak a tisztességes magyar érzelmű zsidóknak van igazuk, akik ebben nem vesznek részt, akik a saját istenadta tehetségük alapján akarnak érvényesülni, és nincs kettős identitásuk: ha zsidók is, magyarok. Magyarországon 61 zsidó egyesület, alapítvány, baráti társaság működik, illetve ennyi van bejegyezve. Közöttük mellesleg két olyan cionista szervezet jegyződött be Budapesten, amelyeknek ifjúsági szervezetük is van, s mindkettő az Izraeli Munkapárt szellemiségét, politikai programját vallja magáénak. Szocialista és cionista. Mint egymást kiegészítő tartalom. Az egyik az Oz V. Shalom Egyesület, XIV. Jávorka Ádám u. 15. elnök (president) dr. Kardi Judit. "Az Izraeli Munkapárt elveivel azonosuló szervezet." Az Izraeli Munkapárt ma választási veresége ellenére a kormány külügyminiszterét adja, kormányon van. Így talán még érdekesebb az a befolyás, amit ez a kicsiny alapítvány tud itt érvényesíteni. A másik a Hasomér Hacair (Shomer Fellowship) VII. Damjanich u. 28/b. Elnök (president) Nagy Ákos. Ez baloldali szociális elveket valló szervezet. Az egyik ifjúsági, tehát nyilván hosszú távra szervezett egyesület neve: Habonim Dror, a másiké, a Damjanich utcai pedig Hasomér Hacair. Ez is szocialista-cionista alapokon álló ifjúsági

szerezet. Ha rövidítem: szocionista szervezet. Mellesleg bennem ez a szóösszetétel már a nyolcvanas években felötlött, akkor, amikor a párt főideológusai, élükön a népi irodalomtörténészekkel is kacérkodó Király Istvánnal, elindították a "szocialista hazafiság" elnevezésű kampányt, pontosan azért, hogy a valódi hazafias érzés és a nemzettudat vitorlájából kifogják a szelet. Most azonban, ahogy látom az egyre szaporodó szocialista-cionista szervezeteket, nem is tartom már annyira humorosnak akkori, természetesen csak magam számára készült szóalkotásomat, a "szocionista hazafiság"-ot. Elfeküdt egy-két évtizedet a jegyzeteim között, és megérett.

Mindezekkel csupán az ellentmondásra kívánom felhívni a fegyelmet. Ebben az állítólag antiszemita hangolású társadalomban 61 zsidószervezet, alapítvány és egyesület működik, békésen és háborítatlanul. Köztük olyan nagyok, amelyeknek a zsidószervezetek közé való besorolásáról az emberek mit sem sejtene. Magam, aki tudván tudom, hogy a nácizmus üldözöttei elsősorban a zsidók voltak, meglepődöm, amikor a gép a zsidószervezetek között löki ki a Nácizmus Üldözötteinek Bizottságát, illetve még inkább, amikor a Magyar Ellenállók és Antifasiszták Szövetségét is. Elnök: (president) dr. Sárközi Sándor. (A rendszerváltás egyik legügyesebb ingatlanfejlesztőjét, az átalakulási törvény és más törvények kiagyalóját is Sárközinek hívják [Tamás], lehet, hogy rokonok?) Évtizedek során nagy tudatossággal és célszerűséggel megszőtt hálóról van tehát szó, amely mindenkor egy belső, állampolgárságát tekintve magyar réteg igénybevételével érvényesíti az általános zsidó akaratot. A rendszerváltozás e tekintetben is előrelépést jelentett számukra: a művelet részben nyilvános lett, sőt a két párton keresztül, amelyek ezt az érdeket szolgálják, belekerült a hatalomba is. Ennek bizonyítására nem másból, mint az Új Élet című zsidó felekezeti lapból idézünk.

"Zsidó politikusok konferenciája"

"Januárban ötödik alkalommal rendezték meg Jeruzsálemben az izraeli külügyminisztérium közreműködésével azt a nemzetközi konferenciát, amelyen 30 ország 70 képviselője vett részt. Az izraeli fővárosban már a megnyitón is kiemelték a Magyar Köztársaság küldöttjének, Bársony Andrásnak (MSZP) részvételét, akit az izraeli média jól ismer, eddigi közel-keleti útjairól. Bársony Andrást fogadta Avrahám Burg, a Szochnut elnöke, Ézer Weizman, Izrael Állam elnöke, Benjamin Netanjahu miniszterelnök és Jákov Neeman pénzügyminiszter is. A vendég tiszteletére Csejtej István, Magyarország nagykövete vacsorát adott, amelyen megjelent Mohamed Bajszuni egyiptomi nagykövet, Wang Changi kínai nagykövet, valamint az USA nagykövetségének első beosztottja, Richard A. Roth. A magyar nagyköveti rezidencián tartott fogadásról az izraeli sajtó előkelő helyen számolt be. (Beuer Press)"
Az eset tehát régebben történt, még Netanjahu idejében. Bársony András több funkciót tölt be. A Nyomdászok Szakszervezetének elnöke,

országgyűlési képviselő és a Magyar Köztársaságot képviseli az Európa Tanács mellett működő parlamentben. Ott tehát nem zsidó, hanem magyar képviselő. És baloldali, mivel az MSZP színeiben ül ott. Most is. Megingathatatlanul. Azok közé tartozik, akik nem kívánnak önállóságot Európában. Autonómiát adni az elszakított területeken élő magyaroknak? Ugyan!

Területi önrendelkezésről pedig hallani sem akar, az SZDSZ-es Eörsi Mátyással és másokkal együtt, mert akkor ez újabb hivatkozási alappá válhatna a palesztinok kezében a saját önállóságuk érdekében. Ha a palesztinok meghatározhatnák, hogy most már nem épülhet több lakótelep a palesztinok által lakott és látszatönállósággal felruházott, egyébként szögesdróttal körülkerített térségben, akkor az Izraelnek a további telepítésekről való lemondást jelentené. Mivel Bársonyt szeretik, nagyon kedvelik Izraelben, feltételezhetjük, hogy ezekkel a szempontokkal, mint jó zsidó egyetért, és az európai politikai színtéren is ezt képviseli, hangoztatja, meg akkor is, ha ez a másik minőségében, tudniillik a magyar köztársaság képviseletében sokszor kissé kínos. Egy bizonyos: Bársony András a magyar nemzet életérdekeit, a legfontosabbat, az önrendelkezést nem képviseli, és ezeket a jeruzsálemi utasításokat, elvárásokat híven is hozza pártjába, pártjaiba. S aki előtt eddig nem világos, hogy miért ellenzi a Szent Korona-tant, a Trianonra való emlékezést és különösen a trianoni csonkolásunk és annak következményei elleni harcot, a legkisebb területkiigazítást is, mint amilyen a délvidéki lehetett volna, mind az SZDSZ, mind az MSZP, és miért képes ezt az ellenzést, ezt a magyarérdek-elárulást rákényszeríteni nemzeti és keresztény kormányokra is, az előtt most ez világos kell hogy legyen. Bársony és a Bársonyok hozzák az ukázokat, viszik a híreket és szövik a hálót. Bársonyt egyébként senki nem választotta európai követünknek, mint ahogy a többit sem, kiküldték az MSZP képviseletében, a szocialista és cionista elvek képviseletében, mint szocionista hazafit.

Izrael kultúrájára ma úgy tekint a világ, mint a zsidóság sűrített kultúrájára. Mint ami a történelemben egyszer volt, szétszóródott és most újra megalakult, feltámadt. Sokkal kevésbé érzékeli a közvélemény azt, ami tény, hogy ez az állam is egy új állam, amely egy gyarmati terület helyén jött létre. Kétségtelen, hogy Izrael megalakulása nem azokat a jegyeket mutatja fel, mint mondjuk az egykori Belga Kongó helyén létrejött, úgymond felszabadult államok, amelyeknek fekete bőrű lakossága a maga által lakott területen szervezhetett új államot, ugyancsak a második világháború után. Ezeknek a volt gyarmati államoknak a létrejöttét a népek önrendelkezése, azaz egy huszadik századi liberális elv indokolja, Izraelét egy történelmi beteljesülés, egy történelmi jogosultság, amely úgy valósult meg, hogy az azonos vallású, de más-más kultúrájú zsidók tömegesen visszatelepedtek ősi földjükre, elfoglalták, véres harcokban kiűzték az őslakókat, a nagyhatalmak és az Egyesült Nemzetek Szervezete jóváhagyásával államot alapítottak. Ez nem volt liberális, felszabadító szervezkedés, mint amilyenek sokáig a

gyarmati felszabadítást feltüntették. Ott a felszabadítást vezénylő értelmiséget és a katonák egy részét képezték ki Nyugaton, a gyarmattartók egyetemeken, a zsidók esetében az egész nép Európából hozta műveltségét, történelmét és igényét arra, hogy az ő harcát is liberálisnak tartsák. Ez azonban valami más volt, éppen az, amit a liberalizmus Európában elvet: egy sajtószerű nacionalizmus.

A kérdés mármint az, hogy megfelel-e a valóságnak, illetve egyáltalán lehetséges-e, hogy Izrael az ókori zsidó történelmének, Ószövetségének, egykori államának korszerű folytatása, hogy egyáltalán nem történelmi képtelenség-e így államot alapítani. Elfogadja-e az élet, maga a létezés folyamata, rendszere ezt a történelmi hivatkozások alapján, az egyoldalúan kinyilvánított történelmi jogon, de fokozatos betelepüléssel szervezett államot. Lesz-e az új államból ősi állam? Avagy a jelenlegi háborúknak, véres merényleteknek, a béke és a nyugalom teljes hiányának éppen az az oka, hogy a történelem nem fogadja be ezt a módszert. Az az állítás, hogy Izrael népe történelmi jogon folytatja a szétszóródáskor, még az ókorban elvesztett államát, korábban elismerést váltott ki világszerte, részben a hatalmas sajtótámogatás következtében, de ma már elfújta a Sivatagi Vihar ezt az egyöntetűséget. Előtérbe kerül a történelmi képtelenség. Lassanként felderül, hogy ilyen történelemalakulás nincs, csak erőszakosan, mert nélkülöz minden szerves fejlődést, minden belső feszültséget, amely a nemzetek, népfajták lakóhelyeiből államokat, királyságokat, később köztársaságokat vagy később felszabadítandó gyarmatokat hívott életre. Egy ókori állam, s egy népi és állami-vallási létezés folytatása történelmi lehetetlenség. Sem Görögország, sem Olaszország, sem Egyiptom nem folytatása a görög városállamoknak, a Római Birodalomnak, a fáraók Egyiptomának. Történelme dicső fejezetének, népe eredetének, gyökérzetének természetesen bármelyik állam és bármelyik nép tekintheti ezeket. Az iskoláiban taníthatja, nemzeti öntudata részének mondhatja, de semmilyen területi, állami felségjogot ebből a múltból nem képezhet és nem is képez. Ezzel csak Izrael él, de folyton háborúznia kell, talán éppen emiatt.

Ezek a példaként felhozott ókori birodalmak megszűntek, népeik szétszóródtak, kihaltak és átalakultak. Még soha nem fordult elő, hogy az egykori birtoklásra hivatkozva egy nép visszafoglaljon egy területet és ott, azon a régi folytatásaként alapítson államot. Ciprus szigetén fordult elő, hogy a katonailag erősebb Törökország megszállta és törökké tette a sziget török lakta részét, de nem történelmi jogon, hanem a török lakosság védelmében és a népek önrendelkezési jogára hivatkozva. Igaz, az sem fordult még elő, hogy egy államától, hazájától megfosztott és szétszóródott nép a legkülönbözőbb népek kultúrájában elmerülve megőrizze vallásában foglalt nemzeti öntudatát, és képes legyen két évezred múltán az állam-újraalapítás igényével fellépni és ezt meg is szervezni.

Mindenki megmosolyogná néhány száz ma élő azték vagy inka szándékát - ha találatnék ilyen csoport -, ha meghirdetnék az azték birodalom folytatását, és fővárost jelölnének ki maguknak. Csak akkor fagyna le a mosoly az arcokról, ha kiderülne, hogy ezen aztékok szándéka mögött mesebeli kincsek, hatalmas pénz a fedezet. Izrael tehát nem történelmi jogon folytatott állam, hanem a pénz erejével alakult új állam. A két világháborúban meggyengült Európa belső ellentmondásaiból született, s a Közel-Keletre kihelyezett európai jellegű és ott, ahol van, tájidegen állam, amelynek létezését a hatalmas pénzügyi fedezet mellett most már az USA hadereje biztosítja.

Izrael mai valóságában keveredik a különböző nemzeti kultúrákból érkezettek hozott, és csak részben zsidó kultúrája a lengyel, az orosz, az ukrán, a magyar, s azon belül is az erdélyi magyar kultúrával, valamint az arab világból érkezettek spanyol-arabos szefárd, de még európai jellegű, valamint az Ázsiából és Afrikából érkezettek egészen más jellegű, egészen másmilyen zsidóságának kultúrájával, a színes bőrű zsidók zsidóságával, és az az egész együtt feloldódik az angolszász és különösen az amerikai globalizációban. Az államot vezető alapító elit, vagy azoknak az utódlása ügyel arra, hogy minden népelemben legyen nagyon erős az ortodox vallásos elem, a történelmi Izraelhez kötődés, a zsidó öntudat és nacionalizmus. Mert a történelmi jogosultság tudatát bent, a mindig harcoló közösségen belül is fenn kell tartani, hogy kifelé a világgal el lehessen ismertetni a történelmietlen létezését. Ha az egész közösség elszánt áldozathozónak látszik, akkor a rokonszenv könnyebben megszületik. A "választott népnek" a választottsághoz méltóan kell viselkednie. Harcának, még ha támadó is, önvédelmi harcnak kell lennie.

Meg kell hagyni, hogy ezt a szerepet az Izraelben élők példás fegyelemmel teljesítik. Ad absurdum: ha Izrael nincs veszélyben, akkor megszűnik. Ez az indulat tartja harci készültségben az egész társadalmat, és különösen az anyagi támogatókat. A veszélyeztetettség maga a létalap, a történelmi jogigény, az ultima ratio. Elvégre egy fundamentalista arab, muzulmán konokság, egy eredendő antijudaizmus s egy kommunista zsarnokság - Irak, Szaddám Huszein - nem törölhet el a föld színéről egy államot. S ez természetesen igaz is. A világközvélemény igazságérzete ki van elégítve. Épeszű, tiszta erkölcsi érzékű ember ma már nem kívánhatja Izrael megsemmisítését, a zsidók tengerbe tolását, mert Izrael léte ma már tény, különös, de elfogadott realitás. A nehézség azonban most már abban áll, hogy ezzel egyidejűleg és ezzel azonos súllyal most már ennek a realitásnak az örökös veszélyeztetettségét is el kellene fogadni, az állandó háborút, az egész világ háborús permanenciáját. S ez már bajos. A NATO egyesített hadserege, amely nyilvánvalóan Izrael érdekében rohanta le és verte szét Irakot, rejtélyesen megtorpant Bagdad előtt, és nem semmisítette meg Szaddám Huszein rendszerét és magát a diktátort, hanem életben tartotta és tartja ma is, kiéheztetve és megtizedelve népét, amely voltaképpen ártatlan. Szenvedései azonban Izrael és az USA ellen fordítják, s így jelent veszélyt, amelyre éppen annyira szüksége van

Izraelnek, mint a fegyverekre. A veszélyeztetve létezésnek ez az állapota egyre több kérdés felvetésére sarkallja a gondolkodó embereket, köztük több zsidót is.

Az állandó veszélyeztetettség által van az egész nyugati világ, elsősorban Európa és a kereszténység erkölcsi kérdésévé téve Izrael fennmaradása. Azok az európai államok, amelyeknek területén a második világháború során a holokauszt megtörtént, akár a győztes oldalon harcoltak ezek az államok, akár a vesztesen, egyetemlegesen vannak felelőssé téve a holokausztot elszenvedett zsidóság mai államának fennmaradásáért. Izrael földrajzi fekvése következtében nem lehet tagja az Európai Uniónak, de oda számíthat, sok programjában részt vesz, kedvezményezettként. Az anyagiak túlnyomó részét azonban még az USA adja, amely úgyszólván 54. államának tekinti Izraelt.

Ez az állapot most változóban van. Az USA már csak akkor tudja elfogadtatni a saját népével az Izrael fenntartásához szükséges hatalmas költségeket, ha Európa hozzájárulásaira is hivatkozhat, ha az amerikai polgár arról értesül, hogy Európát is megcsapolták. A vesztes németeken kívül most már a svájciaknak is fizetniük kellett. Ez némileg megnyugtatja a pénzre nagyon érzékeny amerikai társadalmat. Különös és szinte betegesen működő hajszalcsövesség ez, amelyben benne van a mai Amerika hatalmas volta, gazdagsága, katonai legyőzhetetlensége mellett az európai életformák lenézése és ugyanakkor az irántuk érzett sznobizmus egyaránt. Európa, az idősebb, elszegényedett, kiszolgáltatott bátyó mégiscsak mérce, már amikor zsebbe kell nyúlni. Ahhoz, hogy az USA fizessen és fenntartsen két hadsereget, a sajátját és az izraelit, már nem elég az amerikai zsidó tőke és az amerikai zsidó sajtó nyomása, kell hozzá az európai demokráciák rábólintása és bankjaik, nagyvállalataik kárrendezése is. Ettől az európai adakozástól vagy kikényszerített adakozástól nyugszik meg és dobja bele dollárjait a kalapba a detroiti salesman, a biztosítási kistisztviselő, akitől rendszeresen levonnak hozzájárulásokat, mint valami békekölcsönt.

Válaszul a veszélyben létezésre Izraelben gyakorlatilag kétpártrendszer alakult ki. Az ortodoxoknak és a hozzájuk tapadó, belőlük táplálkozó fundamentalista pártoknak különös előjogaik vannak, kell hogy legyenek, mert különben nincs Izrael. Minden különösebb politikai következmény nélkül megölethették Rabint, a miniszterelnököt, aki szerintük túlságosan messzire ment a béketeremtésben. Nem kevésbé fontosak azonban a liberálisok sem, akik közé Rabin tartozott, mert nekik, a világi zsidóknak, a felvilágosult ateistáknak és pártjaiknak, leginkább a Munkapártnak éppen az a feladata, küldetése, hogy a liberalizmus zászlaját terítse rá erre az ortodox követelésre és ezzel hitesse el a világgal, hogy Izrael éppen olyan európai állam, mint a többi. Csak nem ott van. Éppen olyan, csak sokkal nagyobb létveszélyben van, azonban eme létveszély ellenére, lám, demokratikus. Voltaképpen az egyetlen állam a világon, amelyet a felvilágosult, európai és amerikai demokratikus erők és elvek tartanak

életben a gonosz, vak, hol kommunista, hol fasiszta muzulmán, és perzsa erőszakossággal szemben. Izrael a két világ kisülése: a demokratikus Nyugat és a kommunizmussal kacérkodó és a mindenféle fundamentalizmusba süllyedt Kelet kisülése.

Izrael létének, jövőjének, háborújának és békéjének azonban mégsem ez a fentebb vázolt történelmi probléma a lényege, hanem ugyanaz, ami ezt az államot alapította: a pénz, a költségek, a fenntartási költségek. A költségek nagy vonalakban a következők: katonai költségek, az állam fenntartási költségei és a világpropaganda költségei. Kezdjük ez utóbbival. A katonai költségekhez és az állam fenntartási költségeinek megszerzéséhez fenn kell tartani az Izrael iránt baráti, de legalább elnéző, s valamelyes áldozatra is készen álló, de semmiképpen nem ellenséges világközvéleményt, különösen a gazdag országokban. Kell a liberális világrend. Kötelezőek a kereskedelmi televíziók, a liberális újságok, az egész balliberális túlsúly az egyetemeken, a kell a világot szervezeten körülölelő hírhálózat, kell a tömegkultúra. Ezeknek a fenntartási költségeit az egyes nemzetek viselik. Ezek többnyire hasznot hozóan működnek. A baj csak az, hogy az egyes társadalmaknak kezd elégük lenni belőlük. A globalizmussal együtt. Valami baj van a könyveléssel. Ha megnézzük azt a görcsös ragaszkodást, amivel a tévé-, rádió- és újságbirtokláshoz, vezényelhez Magyarországon viszonyulnak a balliberális körök, azonnal láthatjuk, hogy itt egy életkérdésről van szó. Nem elég a kereskedelmi, a közszolgálati is kell. Minden kell, minden rést be kell tömni, sehol se törhessen be a fény. Ennek a sajtómonopóliumnak a kialakítása és elfogadtatása évtizedeket vett igénybe és ma is dollármilliárdokba kerül, de ezeket a milliárdokat már sok helyen szeretnék másra, jobb célokra fordítani.

Magának Izrael államnak a fenntartási költségeiről természetesen soha sehol senki nem vezet kimutatást. Lehet, hogy még Izraelben sem. Izrael előrehaladó, bővülő ország, a víz azonban nagyon drága benne. Egy zsidó állampolgárnak az ipari létesítményekkel egyetemben napi négyszáz liter jut, egy palesztinnak csak nyolcvan. A világ csak arról van értesítve, időnként, hogy az USA szenátusa, kormánya évi "X" milliárd dollár vissza nem térítendő segílyt szavazott meg Izraelnek. Az USA pedig a világ legjobban eladósodott állama. Sem ahhoz, hogy mennyit ad Izraelnek, sem ahhoz, hogy mennyi a saját bankjaival szembeni adóssága, semmi közünk nincs, de a helyzet világgazdasági következményei alól nem tudjuk kivonni magunkat. Sem mi, sem a nálunk sokkal nagyobb gazdaságok. Izrael Állam fenntartási költségei nyomasztóan nagyok. Az ezzel összefüggő, vagy akár ebbe bele is értendő katonai költségek pedig még ennél is sokszorta nagyobbak. Ez a mai Izrael létének alapkérdése. Izrael fenntartásának költségei kezdik meghaladni az ésszerűen és történelmileg igazolható és elviselhető mértéket.

Mégpedig nemcsak a méretekhez arányítva, hanem abszolút mértékben is. Izrael fenntartásának költségeihez nemcsak háborúk költségeit kell

hozzáadnunk, hanem békefenntartásokét is, és annak a technikának a költségeit is, amellyel ezt a sok pénzt előteremtik. A technika: a globalizmus. Természetesen nem azt állítjuk, amivel majd meg fognak vádolni, hogy a globalizmust a zsidók találták ki és az csak Izrael fenntartása érdekében van, de azt igen, hogy az összes országokhoz, nemzetekhez valamilyen módon kötődő nagytőkés csoportok közül az izraeli és a világon másutt működő zsidó tőke tudja a legjobban igénybe venni és a maga hasznára fordítani a globalizmust. Izrael a globalizmus szimbólumállama. S ezzel elérkeztünk tulajdonképpen alapkérdésünkhöz, ahhoz, ami voltaképpen csak ránk tartozik. Miért van szüksége a világ zsidóságát vezető intézményeknek és magának Izraelnek Csonka-Magyarországra mint területre, miért merjük szálláscsinálóknak nevezni a plazaépítők magyarországi üzlettársait? Miért gondoljuk úgy, hogy a világot és a zsidóságot irányító pénzügyi központoknak a magyarországi plazaépítés és lakóparképítés támogatásával, valamint a zsidó tömegkulturális és izraeli nyomulással, helyfoglalással nagy léptékű stratégiai céljuk van? Miért és mi végre alkalmaznak szálláscsinálókat, és miért akarják a magyar földet? A válasz egyszerű: Izrael fenntartásának magas költségei miatt. Izraelnek mai helyzetéből és kilátásaiból kell kiindulnunk. Amikor azt állapítottuk meg fentebb, hogy a mai Izrael Állam egy amerikai pénzből és amerikai fegyverekkel fenntartott európai állam, illetve ezzé vált az utóbbi húsz évben, akkor egyúttal azt is kellett hogy állítsuk, hogy a cionizmus megbukott. Ez rettentő nagy ellentmondás. Izrael létét semmi nem fenyegeti. Katonailag minden egyes szomszédját egyenként és egyszerre is tönkre tudja verni. Tetszés szerint indíthat katonai akciókat, megtorolhat és gyilkolhat. A vele szemben legvadabb ellenállást tanúsító Irakot ki tudja éheztetni, a gyengeség állapotában ellenőrzés alatt tudja tartani. Olaját kirekeszti a világpiacról. Az eszmék és áruk szabad áramlásából az antiszemita olaj ki van rekesztve. És ugyanakkor a végsőkig tönkretett Irakot mégis veszélyesnek tudja nyilvánítani.

A korlátlan látszó akaratérvényesítés mégis belső gyengeséget takar, Izrael vezetői, akik a világ legjobban informált emberei, pontosan tudják, hogy államuk már középtávon is, s éppen ebben az örökös veszélyeztetettségi állapotban, állandóan harcolva történelmi képtelenségei miatt, a mai állapotában, minőségében fenntarthatatlan. A magas költségek előbb-utóbb felemésztik. És most már nemcsak a pénzügyi költségekre, hanem a morális költségekre is hangsúlyt kell tennünk. A jelenlegi támasz, az USA bármikor megszűnhet támaszkénti mivoltában. A legutóbbi választáskor már nem sikerült az Izraelnek nagyobb biztonságot és előzékenyebb kiszolgálást nyújtó demokrata kormányzatot uralomra segíteni. Huszonöt-harminc év múlva az USA-ban a színesbőrűek lesznek többségben. Ők fognak kormányt választani. Az általuk hatalomba ültetett kormány dönthet másként is. Kérdés, sikerül-e ezeket a fekete, spanyol és dél-amerikai, vietnami és kínai embereket a plazaközömbösségnek abban az állapotában tartani, hogy fizessenek. De mégcsak nem is ez a lényeg. Mert ma már nemcsak ennek a kis területű

államnak a költségei képtelenül nagyok, hanem a világhelyzetnek, a status quo világhelyzetének a fenntartási költségek is. Márpedig Izrael léte ezen a világhelyzeten alapszik: az elfojtott szembenállásén, a status quóén. Az egyre nehezebben megrendezhető G8-as találkozóknak, amelybe most már a tüntetések költségei is benne foglaltatnak, meg a tüntetők szétverésének a költségei is.

Az emberiség az előtt a kérdés előtt áll, hogy a globalizmus természetkizsároló rendszere helyett egyetemlegesen rááll-e a fenntartható növekedés nem profithajszoló rendszerére, vagy elpusztul. Ha viszont rááll, ha győz az ésszerűség és az életösztön, akkor nem lesz, aki fedezze a globalizmus szimbólumállamának költségeit. Akkor új hely kell, olcsóbb. Így kerülünk a képbe mi, csonka-magyarok.

Izrael mérhetetlenül nagy fenntartási költségeit ugyanis nem lehet csökkenteni. Ez is a dolog természetéből következik. Most ezek a költségek csak növekednek. Egy háború, minél tovább tart, annál drágább. A végén már a fegyverszünet is iszonyatos pénzekbe kerül. Ez az állam minél nagyobb és minél jobban meg van tömve frissen jött zsidókkal, annál többbe kerül. Egyre nehezebb és egyre körülményesebb a pénzt előteremteni, mert a túlzott pénzkitermelés miatt, amelynek persze más célja is van, nemcsak Izrael eltartása, egyre veszélyesebb állapotba kerül a világ pénzügyi rendszere. Válság válságot követ, és egyszer csak az egész meginoghat és összedől. Ez tragédia lehet Izraelre nézve. Ezek miatt a növekvő költségek miatt előbb-utóbb békét kell kötni a szomszédokkal, abba kell hagyni a telepítést és a háborút. Izraelt olcsóbbá kell tenni, még akkor is, ha ez nagy fájdalommal jár. Ha a háború véget ér, és nem jön több telepés Oroszországból, akkor ezt az országot csak a kihelyezett tőkének a haszna, a globalizációból lecsapolt, szerényebb, de biztos jövedelem tartja majd el, egy meglehetősen szerény színvonalon, amely már sok mostani ottlakó számára sem lesz vonzó. Ha megéli. De majd az utódai számára sem lesz az. Ezek európai őseikre emlékezve megindulnak, az ősi jogon vissza Európába, ahonnan déd- vagy ükszüleik eljöttek, elüldöztettek.

Ezt a visszatelepülést és az Oroszországból és egyéb helyekről való új helyre költözést azonban ugyanúgy meg kell szervezni, mint ahogy a cionizmus megszervezte az Izraelbe települést, még az állam megalakulása előtt. Most még minden a mai Izrael fenntartására mutat, még nem számítanak a költségek, de ha látjuk azt az elszántságot és összefogást, amely Herzl Tivadar első gondolata óta áthatja az államteremtőket, látnunk kell azt az előrelátást is, amelyik az összes információ birtokában, s a holokauszttal a háta mögött felkészül az új világfelosztásra és biztonságot teremt véreinek. Ott, ahol lehet, úgy, ahogy lehet. Ez a cionizmus vége. Új Sion Hegye kell, esetleg szekularizált, mint a Svábhegy. Aligha hihető, hogy maguk a zsidó vezetők ezt ne látnák így, ennyire pontosan, rideg tárgyilagossággal. Senki nem tehet nekik szemrehányást azért, mert ezt látva, hűségese

zsidóként máris keresik a megoldást. A megoldás: Csonka-Magyarország, a maga fogyatkozó népével, türelmével és egyéb alkalmasságaival. De ne szaladjunk előre. Ezek évtizedek munkájával, számos részfeladat végrehajtása után megvalósítható tervek és lépéssorozatok. Most a vita még az orosz hómezőkről elindult telepések körül forog. Az amerikai kormány már többször is hangoztatta, hogy nem tart helyesnek további telepesházakat. Az ortodoxok azonban még építtetik ezeket és lerombolják az arabok viskóit. De a bölcsebbek már nyilván látják, hogy ez így nem mehet tovább. Ha a még kívül élő körülbelül kétmillió orosz, ukrán és egyéb zsidó megérkezne a közös cionista hazába, már a vízzel való ellátásukra sem volna fedezet. Új megoldás kell, új, jobb, olcsóbb helyre kell vinni ezeket a testvéreket, mert otthon hagyni sem lehet őket. Ott ugyanis Jelcinék-Putyinék kezében túszok. Izrael mai legnagyobb gondja a marxista emlékezetű, Gulag-félelmes, nihilistává tett volt szovjet zsidók elhelyezése, mivel Izraelben már csak költségeket és nehézségeket okoznak, ámde elutasítani sem lehet őket, mert ez ellenkezik a cionista alapeszmével.

A következő tényező, ami miatt a cionista állam nem folytatható, a világháború veszélye. Izrael mai helyi háborúi mind egy-egy a következő világháborúra kötött gyújtózsínórként is felfoghatók, amelyre mindig rátapos valaki, mielőtt a kanóc a robbanótöltethez érne. De a veszély mindig fennáll, hogy egyszer ez a rátaposás elmarad. Még a szovjet veszély sem múlt el teljesen, és máris itt van az ismeretlen szándékú Kína felágaskodása. Az európai hatalmak félnek ettől a háborútól, és azt is látják, hogy a veszély góca Izrael. Hiába van a kormányok egyetértése, az őket megválasztó népek nem akarnak meghalni. Csökken az Izrael iránti rokonszenv, egyre több a kérdező.

A harmadik tényező, ami miatt már most le kell foglalóznia a zsidóságnak egy területet, az a népvándorlás. A szegények és a gazdagok kiéleződő ellentéte mozgásba hozza a világ szaporodó szegényeit, és a népvándorlás alapjaiban változtatja meg a világ arculatát, Izraelhez való viszonyát. Ha Franciaországban ugyanannyi mecset lesz, mint katolikus templom, egészen más lesz a hozzáállás ehhez a kérdéshez, még akkor is, ha a Liberation ugyanabban a kézben marad. De a kiszemelt területet is előzönölhetik olyanok, akikre nincs szükség. Csonka-Magyarországra jöhetnek akár magyarok is a környező országokból, és ellakhatják a földet a gazdaszándékú jövevények előtt. Ezért a földtulajdont már most meg kell szerezni és életforma-megváltató plazákat kell építeni. Meg persze sok más, kulturális szoktató lépést is kell tenni. Ezek azok az indítékok, természetesen elnagyolt felvázolásban, amelyek új, biztonságos és mégiscsak európai telephely kikeresésére és elfoglalására, megszerzésére készítetik a zsidó vezetőket.

Részükről ez az odaáramlással, illetve megvásárlással szerzett államalapítás nem új, így történt Palesztinában is. Ahhoz képest ez vértelen és liberalizált beszállásolódás, paktumokon, önkormányzati döntéseken és legfeljebb egy kis korrupción alapszik. És szemrehányást

sem tehetünk azért, mert egy nép vezetői előrelátók és élnek azokkal a lehetőségekkel, amelyek adva vannak számukra. Most már csak arra a kérdésre kell válaszolnom, hogy miért Magyarország van kijelölve erre a célra. Mi teszi alkalmassá Csonka-Magyarországot erre a szerepre? Éppen az, hogy csonka. Népe 1920-ban olyan feldaraboláson esett át, amely hajszál híján az életébe került.

Trianonban éppen a hazájára szóló történelmi jogát vesztette el a magyar nemzet, azt a jogot, amivel Izraelt alapították. Történelmi jogosultsága a magyarságnak ma sincs, és most már lassanként maradék hazájára szólóan sincs: nem lehet nacionalista, még önvédelemből sem. A huszadik század során, részben önhibájából és vezetőrétegének felelőtlensége miatt elvesztett két világháborút, az 1956-os forradalmát részben az amerikai magárahagyás következményeként véresen eltiporta a szovjet hadsereg, és mindezek következtében, egy önmagát túlélte, betegesen szolgálékú rendszer önkizsákmányolása folytán, amely 1956 végétől 1989-ig folytathatta nemzetpusztításait, ma mintegy halmazati következményként végzetesen fogyatkozik. Ha nem történik hathatós, gyökeres változást is jelentő, állami beavatkozás a népesedéspolitikába, 30-50 év múlva legalább hárommillió fehér magyarral, törzslakossal, országfenntartóval, a történelmi jogok birtokosával kevesebb magyar fog élni e hazában. S akik megmaradnak, hatalom és vagyon nélküliek lesznek. Ugyancsak akkor, ha e tekintetben is nem történik radikális változás. Ez az úr és ez a máris érzékelhető alárendeltsége a történelmi jogok birtokosainak kívánatos, kellemes, biztonságos telephellyé avatja Csonka-Magyarországot.

Ezért csak arra kell ügyelni, hogy a magyar nép ne egészüljön ki az egykori közös Kárpát-medencei haza tájairól ideszívott magyarokkal, és lehetőleg ne töltődjön fel másokkal sem. Maradjon félig üres, megtölthető. A kintrekedt magyarokat pedig úgyis elintézik a szomszéd népek, még csak biztatni sem kell őket, csupán a status quót kell fenntartani. A magyarokból még a történelmi jogok gondolatát is ki kell irtani. Nagy-Magyarország? Szent Korona? Határkiigazítás? Európával letorkolni, szájon törölni és megbüntetni mindenkit, aki ilyesmit fel mer vetni. Mert a telephely szigorúan Csonka-Magyarország, s benne az elgyávult, öntudatlan, félénk, plazában csoszogó magyar félprolival, amelyik mindig alamizsnára vár. Az ország kicsiny kiegészülése is hatalmasan meglökné a magyar öntudatot, előre, és sikerélményt jelentene. Az pedig boldogság és gyerekcsinálás. És szülés. Ez tehát a fő ok, amiért Magyarországra, erre a "teknőre" esik a választás: a várható kiürülés, az előregedés és az erő nélküliség. (A "teknő" Cs. Szabó László kifejezése a Kárpátok koszorújához képest befelé lejtő csonka hazára. Ennek a megszemélyesítésnek a szomorú valóságát most érezzük az ismétlődő árvizek során. Kíváncsiak vagyunk, még ugyanebben a zárójelben, vajon hogyan fognak helytállni a gátakon az Oroszhonból érkezettek, ha menetrendszerűen megjönnek az árvizek, és már alig lesznek tarpaiak, akik éjjel-nappali szolgálatra rendelik magukat.)

A másik ok, ami miatt a volt Kádár-Aczél-országra, avagy másképpen a rendszerváltások éllovas országára esik a választás, az a bázis megléte. Addig, ameddig az amerikai külügyminisztérium, a State Department évente jelentéseket készített az átváltozó országokról, s azokban is az emberi jogok érvényesüléséről, mindig volt egy passzusa ennek a jelentésnek, amelyik a magyarországi zsidóság helyzetével foglalkozott. Ez az Antall-kormány idején is csak azt tudta megállapítani, hogy a "a zsidóság reprezentációja" a kulturális életben, a politikában és a gazdaságban jó. Antall József mindig - érthetően ezt tartotta maga elé a pajzsnak, amikor Horthy-fasizmussal vádolták. Azt persze ez a jelentés nem tartalmazta, pedig tartalmazhatta volna, ha tudományos alaposággal készül, hogy az említett Horthy-időkből a magyar zsidóság "reprezentációja" szintén igen jó volt, sőt talán még jobb, mint a Kádár-Aczél-rendszerben, amikor a kilencvenes évek "reprezentációját" Aczél és társulata megalapozni szíveskedett.

Mert a rendszerváltás után ez a "reprezentáció" akár meg is fordulhatott volna. Ha megtörténik a nagytakarítás, ha Antall nem köt paktumot, bizony sok-sok Aczél-kádernek mennie kellett volna, mégpedig nem azért, mert zsidó, hanem mert kommunista és mert alkalmatlan. De ez nem történt meg, sőt ezek az elemek védelmet kaptak, és ezért volt elégedett a magyar zsidóság helyzetével az amerikai követség, a jelentés elkészítője. Ma más a helyzet. De maradjunk még egy pillanatra a Horthy-rendszernél. Ebben a bűnös, fasiszta rendszerben, amely az SZDSZ-nek ma maga az ellenség, élt, írt egy Bosnyák Zoltán nevű ember, akit kivégeztek a háború után, és akire hivatkozni ma a legnagyobb bűnök közé számít. Ez a kétségtelenül fajvédő beállítottságú, nyilas író statisztikákat tett közzé. Ezért kellett meghalnia. Kimutatta például, hogy 1935-ben az 1 millió pengőn felüli jövedelmet bevalló 126 iszonyatosan gazdag ember közül 105, azaz 83 százalék volt zsidó, valamint azt is, hogy a legnagyobb akkori iparvállalatok igazgatóságaiban, a bankok igazgatóságaiban mennyi volt a zsidó. A Rimamurányi-Salgótarjáni Vasmű Rt. igazgatóságának 19 tagja közül 12, míg a Weiss Manfréd Acél és Fémművei Rt. vezető testületében 10-ből tíz. Ennek a felemlítésével természetesen nem az akkor vagy ezután hozott zsidótörvényeket, s még kevésbé a háborúban bekövetkezett eléggé el nem ítéhető népiirtást és zsidóüldözést akarjuk igazolni, csupán arra, a témánk szempontjából fontos körülményre akarunk utalni, hogy a jelenség, azaz a fontos helyek zsidók általi elfoglalása, a pénz fölötti uralom egyáltalán nem új a magyar életben. Ez már a fasisztának mondott Horthy-korszakban megtörtént, egy olyan korszakban, amely az 1919-es kommün után, a proletárdiktatúra idején magyarirtásban vétkes zsidók elleni, sokszor valóban durva és magyarhoz méltatlan büntetőakciókkal kezdődött. Az egész visszatekintésre most csupán azért van szükség, hogy bemutathassuk, miért van kiszemelve Budapest - Domszky-land - visszatelepülési célterület gyanánt: azért, mert egyszer már megvolt nekik.

Ahogy az Ingatlanfejlesztésből idéztük: legszívesebben olyanra bízzák a megszerzett magyarországi vállalat irányítását, aki ismeri a terepet és rokon vagy jó barát. Úgy mint Weiss Manfréd. Jogosan cselekedett Weiss Manfréd? Jogosan. Liberálisan? A legnagyobb mértékben. De ez még nem elégséges bizonyíték, mert közben volt egy magyar részről elvesztett világháború, mérhetetlenül sok áldozattal és értelmetlenül sok zsidó áldozattal is. Csak a budapesti zsidóság menekült meg egyetemlegesen. Ahhoz, hogy az izraeli tőke és majdan az izraeli ember is biztonságban érezhesse magát Budapesten és Magyarországon, más is kell, több. Mai bizonyosság. A következőkben idézünk és statisztikákat mutatunk be egy friss tanulmányból, amelyet zsidók készítettek magyarországi zsidókról. "Számszaki jelentés, Statisztika a magyarországi zsidóságról." Lelőhely; <http://www.internet.hu./Zsidó/stat/stat4.htm>. A kutatási, kérdezési módszeréről a jelentés a következőt árulja el: "A vallási-származási homogenitás indexét a négy nagyszülőre vonatkozó mutatók alapján állítottuk ki. A >homogén< csoportba soroltuk azokat a válaszadókat, akiknek mind a négy nagyszülője akár származási, akár vallási szempontból zsidónak minősült a megkérdezettek szerint. A >részben homogén< csoportba azok kerültek, akiknél a négy nagyszülő közül az egyik nem volt zsidó (egyik szempontból sem). Végül a >vegyes származásúak< azokat foglalják magukba, akiknek legfeljebb két nagyszülőjük minősült zsidónak." Ez mindenesetre eléggé alapos és szigorú vizsgálódás.

Nem tudhatjuk ma már, hogy Bosnyák Zoltán hogyan kérdezett. Bevallása szerint sokszor használt fel zsidók által készített kimutatásokat, lexikonokat, önvallomásokat. A "Jelentés" azonban egészen más módszert használ, s a "homogén" zsidóságot csak négy nagyszülő egyaránti, vallási és származási zsidóságához köti. Tehát elismer és meg is különböztet vallási és származási zsidóságot. Magyar ember esetében ilyen nincs, sőt nem is szabad így megkérdezni. Ha valaki magyarnak vallja magát, akárhogy hívták a felmenőit, akármilyen vallásúak voltak is, az magyar. A népszámláláskor nem tettek fel sem felekezeti hovatartozásra, sem népi gyökérezetre vonatkozó kérdéseket, és még a lakcímet sem volt szabad a kérdezőbiztosoknak beírniok. Így természetesen más statisztikákban, példának okáért az államiban a "homogén" zsidó is lehet magyar. Lehet holokausztáldozat és emiatt kárpótolt, de lehet földbirtokos is. Ez a trükkös fajszempont-érvényesítés Bosnyák és más fajvédők elpusztítása után, egy egész korszak után, amelyben Aczél és társai üldözték a "faj"-magyarokat, a magyar nacionalizmust, amely fajmagyarság többek között abban is állhatott, hogy valaki származásilag is magyarnak mondta magát, vallását tekintve pedig kereszténynek, mindenesetre legalábbis furcsa. De nem ok nélküli. Nem arról van szó, hogy valakik pontosan akarják tudni, hogy kikre számíthatnak? Lehet, ez bizony káderkeresés, az ingatlanfejlesztők fejjavadászata. Mindenesetre kivételező, előnyhöz juttató állapot. Ha akarom, ez vagyok, ha akarom, az vagyok. Ezenkívül lehet természetesen egy új törvényű, új összetételű államszervezet csendes bevezetése is, amelyben a homogének és a vegyesek, egyelőre titkosan

és egy bizalmi hálózaton keresztül, előnyöket élveznek. Nem tudjuk, mikor kerül sor ennek az állapotnak a nyilvános törvényesítésére. Valószínűleg semmi sem pontosan úgy fog történni, ahogyan Palesztinában történt. Ez mégiscsak egy ezeréves európai ország, itt ötven év múlva is marad hat-hét millió szegény magyar, aki foggal-körömmel is emlékeztetni fogja Európát, hogy ez valamikor Hunnia volt.

A beteges mostani magyar status quo-nyugalom és tűrés csak addig tartható fenn, amíg a kuruc szegénylegények rá nem ébrednek, hogy mi történik velük. Ennek a magyar önvédelmi felkelésnek az elkerülése érdekében valószínűleg nem is terveznek ide csak egy nevében magyar, vezetését és az uralmi helyzetét, valamint a kultúráját tekintve azonban vegyes országot, vegyes társadalmat, amelyre a "vallási-származási" kettősség lesz a jellemző. A vagyoni, jövedelmi különbségek már most is kirívóak. Ha az ország megmarad a status quóban, ezek a különbségek maguktól növekedni fognak. A megélhetésről, a fel- és előrejutásról, a művelődésről azonban a bankárok és a velük összenőtt plazások, a régóta itt élő és a nemrégén érkezett homogén vagy vegyes - félig orosz - zsidók döntenek. Odakintről pedig, a nagyjából hasonlóan, de nem ennyire egyoldalúan szervezett Európában ebből jóformán semmi nem látszik majd. Nem tudjuk pontosan, hogy mit terveznek nagy zsidó etnikai és pénzügyi központokban. Csak azt látjuk, ami most történik, és csak azt tárjuk fel, amit ők leírnak. A már idézett jelentés adatokat közöl a vizsgálat tárgyát képező zsidók iskolázottsági fokáról és az ennek a magas képzettségi szintnek megfelelő elhelyezkedésükről a társadalomban.

Teljes minta Aktív Inaktív
max. 8 általános 3 1 22
szakmunkásképző 5 3 6
középiskola 29 30 28
főiskolai diploma 19 22 16
egyetemi diploma 37 46 22
összesen 100 100 100

Az adatok egyrészt a populáció igen magas iskolázottságát, másrészt az iskolázottság fokának időben növekvő tendenciáját mutatják. Jól érzékelhető, hogy már a mai inaktív népesség iskolázottsága is magas volt, a diplomások aránya megközelítette a kétötödöt, és ez számottevően tovább emelkedett. A mai aktív népesség körében már a kétharmadot is meghaladja a diplomások aránya. Ezzel egyidejűleg az alacsony képzettségi szintek erősen összezsugorodtak. Mindez természetesen jelentősen befolyásolja a foglalkozással, munkaviszonnyal kapcsolatos jellemzőket, a foglalkoztatási hierarchiában való elhelyezkedést. A népesség átlagos életkorát tekintve, viszonylag magas az aktív népesség részaránya. A munkanélküliek hányada mindössze 1 százalék. Az inaktív népesség dominanciája magasabb életkorban kezdődik, mint a magyarországi teljes népességben belül. Viszonylag alacsony a jelenlegi nyugdíjkorhatár előtt inaktívvá válók aránya. Az inaktív népesség jelentős

csoportja a felsőoktatási intézmények hallgatói - főként egyetemen tanulók - közül kerülnek ki (a teljes mintában 9 százalékot tesznek ki). A foglalkozás szerinti összetétel is a magas képzettségi szintet jelzi. Az alapadatok mellett itt is az aktivitás szerinti megoszlást mutatjuk be.

Teljes minta Aktív Inaktív
vezető állású 26 25 27
beosztott értelmiségi 29 32 25
önálló, vállalkozó 16 25 6
egyéb szellemi 21 14 29
szakmunkás 6 4 9
egyéb fizikai 2 1 4
összesen 100 100 100

Ebből látható, hogy a teljes minta 92 százaléka a felső kategóriákat foglalja el, csak 6 százaléka szakmunkás és csak két százaléka egyéb fizikai. Ez az az alap, amelyikre az Ingotlanfejlesztés hivatkozik, amikor az izraeli befektetők bizalmasait megnevezi. Ismét csak Weiss Manfréd jut eszünkbe, aki ezzel a módszerrel kiváló vas- és acélművet, gépgyárat, de voltaképpen Vörös Csepelt hozott létre. Az uralom tekintetében azonban nem ismert tréfát: tízből tíz. Különb elbánást, különösen a holokauszt után, és a második világháborúból győztesként való kikerülés után a plazaépítőktől sem remélhetünk, de ők is nagy nyereséggel fogják üzemeltetni plazáikat. Debrecenben, a cívis városban, a magyar kálvinizmus központjában és a Váci úton, az addigra megépült jachtkikötő mellett, és bennük nem vörös proletárt, hanem bamba plazaproletárt fognak termelni. Aztán meg fogják venni a Fradi és az MTK után az Újpestet is, Angyalföldre pedig behívják a Makkabit és a Makkabi-Vasas-Angyalföld fog magyar bajnokként kikapni Bukarestben. De akkor már a szurkolóknak fognak fizetni, hogy menjenek ki a meccsre, és az államilag fizetett, sima modorú vezérszurkolók utasításai szerint ne a másság kicsúfolásával űzzék el unalmukat a szögesdróttal bekerített lelátón. Az abszurd drámák megelevenedésének a kora köszönt az országra. És Európára.

Ezekről a tervekről és folyamatokról, a tényekről és az "ingatlanfejlesztések" lényegéről, céljáról a magyarság jóformán semmit nem tud. Sok mindenről nem is mer tudomást szerezni. Jobbnak látja, ha befogja a fülét, behunyja a szemét. A megélhetése, legalábbis így van tudtára adva máris, csak e türelem magatartásával van biztosítva. Pontosabban: a magyar társadalom olyan társadalom lesz, amelyben csak a türelmet tűrik meg, jutalomban pedig csak a másság iránt még türelmesebb részesülhet.

Céлом ezzel a tanulmánnyal és ennek a közreadásával elsősorban az, hogy tudomására hozzam a társadalomnak: szerintem mi történik velem. Vegye tudomásul. Mert addig, amíg nem ért el az agyáig és a lelke

legmélyéig, addig nem tud dönteni. Dönteni az ellenállásról, vagy a további önfeladásról. Nem állíthatom ugyanakkor, hogy a döntés teljes mértékben a magyarság kezében van még. A folyamat már a XIX. század végén elkezdődött a galíciai beözönléssel, és a kapitalizmus irányító állásainak elfoglalásával, és tartott az egész huszadik századon keresztül. Különösen sokat mozdított előre, mármint zsidó szempontból, a szovjet kommunizmus ötven éve, amit a magyarság egésze, java soha nem fogadott el, a zsidóság zöme pedig még akkor is beleilleszkedett és élt a kínálkozó lehetőségekkel, ha a szovjet rendszer időnként durva volt hozzá is. A marxista korszak volt a magyarság számára a legvésebb. A rendszerváltás után pedig a liberalizmus lett a táptalaja a plazások előretörésének. És természetesen a globalizmus kényszere, amely sokszor európai, uniós mezekben jelenik meg, és mindenkor demokráciát hirdet - nép és nemzet nélkül, a nemzettudat kiiktatásával.

Nem állítható tehát, hogy a helyzet felismerése elegendő a magyarság számára káros folyamat megállítására. Nem elegendő, de előfeltétel. Nekem csak annyit enged meg a sorsom, és a jelenlegi lehetőségeimben ez van adva, hogy a nyilvánosság tudomására hozzam ezt a helyzetet, és a magyarság értelmes és semmilyen irányban nem elfogult kemény magjának a kezébe tegyem ezzel a feltárással a döntést, a magyar sors új irányba terelésének dolgát. Csak annyit mondhatok, hogy ez sorskérdés, élet-halál kérdése. Talán még választhatjuk nagy áldozatokkal a saját életünket, amelyben mi adunk tudatosan helyet azoknak, akik velünk akarnak élni magyar Magyarországon. **Nem idegengyűlöletet akarok, mert tudom, hogy az nem old meg semmit, hanem becsületes, tisztességes magyar életet, amelyben a magyar megmaradás az első szempont, és a második, de csak időben, a magyarság felvirágzása és kiteljesedése a Kárpát-medencében.** Ez a tanulmány világító gyertya akar lenni a sötét égbolton, és semmilyen tekintetben nem Csonka-Magyarország további csonkulását és további ijedt bénultságát akarja. De az a belátás is benne van, hogy **egyszer mégiscsak fel kell ébredni.** Mert a nemlátás maga a halál. A magyarságot szemfelnyitással szolgálni, ez lehet küldetés, magam feladatnak tekintem. Gyógyászatnak, önmentőnek.

Lehet még itt olyan magyar világ, amelyben a magyar családokban értelmes, egészséges, művelt gyermekek nevelkednek, s olyan, amelyekben ezek előtt, tehetségük szerint az emelkedés minden liftje nyitva van. Hiszem, hogy megteremthető a tisztességes és nem kizorító verseny Magyarországa, a fenntartható növekedés Magyarországa, amelyben nincsenek plazák, és a lakóparkokat nem kell szigorúan őrizni, mert a falaikon kívül is viszonylag elégedett és némi sikerélményben részesült magyarok élnek. Egyébként nagy becstelenség volna részünkről, ha akárkinek is átengednénk vért, szenvedéssel szerzett, gyönyörű hazánkat.

(Vége)